“ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ„

Ο ΞΗΡΟΠΟΤΑΜΙΤΗΣ

1956

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

58

∴ Τύποις “ΦΟΙΝΙΚΟΣ„ Βενιζέλου 60 - Θεσ)νίκη ∴

ΑΘΩΝΙΚΗ ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Ἐπείγοντα ζητήματα. Ὁ Μοναχικὸς βίος	σελ.	65
Ἁγιορειτικὰ θέματα	»	69
Μορφὲς τοῦ Ἁγίου Ὄρους	»	73
Πάσχα εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος	»	79
Κανὼν παρακλητικὸς εἰς τὸν Ἅγ. Ὁσ. Παχώμιον .	»	84
Σκέψεις	»	90
Εὐχαὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων	»	94
Χρονικὰ	»	95

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ

«Εἶδον τὴν ἀνθρωπίνην εἰκόνα τοῦ Θεοῦ καὶ ἐλυτρώθη ἡ ψυχή μου»
Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Εἰκὼν ἐπὶ ξύλου φιλοτεχνηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐν Καρυαῖς ἁγιογράφου μοναχοῦ Μελετίου Συκιώτου τοῦ καὶ καθηγητοῦ τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς ἐν τῇ Ἀθωνιάδι Σχολῇ.

Ὁ μοναχὸς Μελέτιος διὰ τοῦ περιορισμοῦ του εἰς τὴν βυζαντινὴν ἁγιογραφίαν ἐπέτυχε ν' ἀποδώσῃ τὸν καρπὸν τῆς παραδόσεως

ΕΚ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

«ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμῖν, προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμάς, τῷ τύπτοντί σε ἐπὶ τὴν σιαγόνα πάρεχε καὶ τὴν ἄλλην, καὶ ἀπὸ τοῦ αἴροντός σου τὸ ἱμάτιον καὶ τὸν χιτῶνα μὴ κωλύσῃς. παντὶ δὲ τῷ αἰτοῦντί σε δίδου, καὶ ἀπὸ τοῦ αἴροντος τὰ σὰ μὴ ἀπαίτει. καὶ καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως. καὶ εἰ ἀγαπᾶτε τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς, ποία ὑμῖν χάρις ἐστί; καὶ γὰρ οἱ ἁμαρτωλοὶ τοὺς ἀγαπῶντας αὐτοὺς ἀγαπῶσι καὶ ἐὰν ἀγαθοποιῆτε τοὺς ἀγαθοποιοῦντας ὑμᾶς, ποία ὑμῖν χάρις ἐστί; καὶ γὰρ οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸ αὐτὸ ποιοῦσι, καὶ ἐὰν δανείζητε παρ' ὧν ἐλπίζετε ἀπολαβεῖν, ποία ὑμῖν χάρις ἐστί; καὶ γὰρ ἁμαρτωλοὶ ἁμαρτωλοῖς δανείζουσιν ἵνα ἀπολάβωσι τὰ ἴσα. πλὴν ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν καὶ ἀγαθοποιεῖτε καὶ δανείζετε μηδὲν ἀπελπίζοντες, καὶ ἔσται ὁ μισθὸς ὑμῶν πολύς, καὶ ἔσεσθε υἱοὶ ὑψίστου, ὅτι αὐτὸς χρηστὸς ἐστὶν ἐπὶ τοὺς ἀχαρίστους καὶ πονηρούς. Γίνεσθε οὖν οἰκτίρμονες, καθὼς καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν οἰκτίρμων ἐστί».

(Λουκ. στ.´ 27-36)

ΑΘΩΝΙΚΗ ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

"ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ"
Ο ΞΗΡΟΠΟΤΑΜΙΤΗΣ
ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩι ΟΡΕΙ ΑΘΩι
ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗΣ ΜΟΝΗΣ ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑι ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΑΥΤΗΣ ΑΡΧΙΜ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ

ΕΠΕΙΓΟΝΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Ο ΜΟΝΑΧΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐάν τις ρίψῃ ἔστω καὶ ἁπλοῦν βλέμμα εἰς τὴν ἱστορίαν ἡμῶν, θὰ ἴδῃ τὰς μεγάλας ὑπηρεσίας, ἅς ὁ μοναχικὸς θεσμὸς προσέφερεν εἰς τὸ Ἔθνος ἡμῶν, τὴν Ἐκκλησίαν καὶ γενικώτερον τὸν Ἑλληνοχριστιανικὸν τῆς Εὐρώπης πολιτισμόν.

Εἰς τὴν Βυζαντινὴν Αὐτοκρατορίαν, ἥτις ἀπετέλει τὸν μόνον πεπολιτισμένον κόσμον, οἱ Μοναχοὶ ὑπῆρξαν οἱ στυλοβάται τῆς παιδείας, οἱ διατηρήσαντες τὴν ἀρχαίαν σοφίαν καὶ συνδυάσαντες ταύτην μετὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, τῆς ἀποκεκαλυμμένης ἀληθείας. Ἀπὸ τὰς τάξεις αὐτῶν προῆλθον οἱ μεγάλοι καὶ θεοφόροι Πατέρες, οἱ τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας διατυπώσαντες ἐν οἰκουμενικαῖς συνόδοις καὶ τὴν ἁγίαν ἡμῶν πίστιν κρατύναντες. Οἱ Μοναχοὶ ὑπῆρξαν οἱ κατηχηταί, οἱ ἱεροκήρυκες, οἱ περὶ τῶν πτωχῶν μεριμνῶντες (κοινωνικοὶ ἐργάται), οἱ πρωτοπόροι εἰς τὰς ἐκπολιτιστικὰς ἐξορμήσεις τοῦ Βυζαντίου.

Λόγῳ τῶν ἀνεκτιμήτων τούτων ὑπηρεσιῶν τῶν Μοναχῶν, οἱ Βυζαντινοὶ αὐτοκράτορες ἐφιλοτιμοῦντο νὰ ἀνεγείρωσι πλείονας Ἱ. Μονάς. Ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ, δηλαδὴ εἰς τὴν περίοδον τῆς μεγαλυτέρας τοῦ Κράτους ἀκμῆς, ὑπῆρχον εἰς μόνην τὴν Κωνσταντινούπολιν ἑξήκοντα (60) Μοναστήρια.

ΑΘΩΝΙΚΗ ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

Τινὲς ἐπιπολαίως κρίνοντες καὶ τὴν ἄρνησιν, ἥτις τόσας συμφορὰς συνεσώρευσεν εἰς τὸ γένος ἡμῶν, ἔχοντες...ὁδηγόν, ἰσχυρίσθησαν ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι καὶ οἱ Μοναχοὶ συνετέλεσαν εἰς τὴν κατάλυσιν τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας! Διὰ νὰ μὴ μείνῃ δὲ καὶ ἡ μαθητιῶσα νεολαία ἄγευστος τῆς ...σπουδαίας αὐτῆς ἀνακαλύψεως, πράγματι δὲ διαστροφῆς τῆς ἀληθείας, ἀνεγράφη τοῦτο καὶ εἰς τὰ διδακτικὰ ἐγχειρίδια καὶ ἐπενοήθη καὶ ἰδιαίτερος ὅρος «καλογερισμὸς» (Ἰδὲ ἱστορία Μέσων χρόνων Θεοδωρίδου-Λαζάρου σελ. 200 ἔκδοσις 1938 καὶ Ἐγκυκλοπαιδικὸν Λεξικὸν Ἥλιος τόμ. Ζ΄ σελ. 302 ἔνθα σημειοῦται ὅτι «ἡ Ἐκκλησία ἀπολύτως ἐδούλευεν εἰς τὴν στεῖραν καλογερικὴν ἀντίληψιν»). Ἡ ἀμερόληπτος ὅμως ἔρευνα, ἥτις ἐσχάτως μεγάλως ἐπολλαπλασιάσθη εἰς πᾶν τὸ ἀφορῶν τὸ Βυζάντιον, ὅλως τοὐναντίον ἀποφαίνεται καὶ διακηρύττει ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐν τῷ Βυζαντίῳ ὑπῆρξε πηγὴ δυνάμεως δι᾽ αὐτό.

Ὅταν τὴν Βυζαντινὴν Αὐτοκρατορίαν ἐκάλυψεν ὁ μέλας τῆς δουλείας πέπλος, οἱ Μοναχοὶ καὶ τὰ Μοναστήρια διετήρησαν τὰ ζώπυρα τοῦ Ἔθνους καὶ τὴν Ἐθνικὴν συνείδησιν, παραλλήλως πρὸς τὴν Χριστιανικὴν πίστιν. Ἐκεῖθεν ὡρμήθη ἡ ἐλευθερία διὰ νὰ δώσῃ εἰς τὸ Ἔθνος τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτοῦ.

Θὰ ἦτο ἐπανάληψις τῶν πολλάκις λεχθέντων καὶ θὰ κατελήγομεν εἰς μακρηγορίαν, ἂν ἠθέλομεν ἐπαναλάβει ὅσα ὀ φ ε ί λ ε ι εἰς τὸν μοναχισμὸν τὸ Ἔθνος κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας. Ἐπιγραμματικῶς ὁ μακαρίᾳ τῇ λήξει γενόμενος Κασσανδρείας Εἰρηναῖος, ἕνας ἐμπνευσμένος, ἅγιος καὶ ἀσκητικὸς ἱεράρχης, ἔλεγεν, ὅτι αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ εἶναι «αἱ ἐθνικαὶ καὶ θρησκευτικαὶ ἡμῶν ἐπάλξεις».

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν ὅμως τὸ ἐλεύθερον καὶ χριστιανικὸν Ἑλληνικὸν Κράτος κηδεμονευόμενον παρ᾽ ἀλλοεθνῶν καὶ ἀλλοδόξων ἀπέδωκε τὰ .... τροφεῖα διαλῦσαν διὰ τοῦ Maurer 412 Ἱερὰς Μονὰς καὶ σφετερισθὲν τὴν περιουσίαν αὐτῶν!

Ἡ χαριστικὴ ὅμως βολὴ ἐδόθη διὰ τῶν κατὰ καιροὺς νόμων «περὶ ρευστοποιήσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας» (τῇ ἀληθείᾳ περὶ ἐξανεμίσεως αὐτῆς) οἵτινες δυστυχῶς φέρουσι καὶ τὴν ὑπογραφὴν τῆς Ἐκκλησίας, παρὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τοὺς ἀνακηρύττοντας τὸ ἀναπαλλοτρίωτον αὐτῆς. «Ἐὰν ποτὲ

ΑΘΩΝΙΚΗ
ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

γραφῇ ἡ ἱστορία τῆς διαλύσεως τῶν ἐν Ἑλλάδι Μονῶν, θὰ πληροφορηθῇ μετ᾽ ἐκπλήξεως ὁ χριστιανικὸς κόσμος, ὅτι εἰς τοῦτο ἐπρωτοστάτησεν ἡ Ἱεραρχία, συμμαχήσασα μὲ τοὺς κατὰ τόπους πολιτευομένους. Θὰ πληροφορηθῇ ὅτι ἄνθρωποι τῶν Μητροπόλεων ἐξήρχοντο μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων ἀνὰ τὰς Μονὰς κατὰ τὸ 1931, ἵνα φέρωσιν εἰς τὰ «παζάρια» τὴν κινητὴν περιουσίαν των πρὸς ρευστοποίησιν ὑπὲρ τοῦ περιφήμου ΟΔΕΠ» (Ἀρχιμ. Γαβριὴλ Διονυσιάτου «Φωνὴ βοῶντος ἐκ τῆς ἐρήμου» σελ. 17).

Οὕτως ὁ μοναχισμὸς πρὸς μεγάλην Ἐθνικήν, Ἐκκλησιαστικὴν καὶ κοινωνικὴν ζημίαν ἐξέλιπεν ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὰ δὲ ὑφιστάμενα (ὅπου ὑφίστανται καὶ δὲν ἔγιναν τουριστικὰ περίπτερα) σήμερον μοναστηριακὰ κτίρια μὲ τοὺς ἐλαχίστους μοναχούς, εἶναι λείψανα παρῳχημένων εὐκλεῶν ἡμερῶν τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ὡς τὰ ἐρείπια τοῦ Παρθενῶνος τῆς δόξης τῆς Ἀθηναϊκῆς ἡγεμονίας, καὶ βωβοὶ μάρτυρες τῆς ἀγνωμοσύνης τοῦ Κράτους καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἤδη παραμένει τὸ Ἅγιον Ὄρος, ὁ ἁγιώτατος ἡμῶν τόπος ὡς ἔσχατον κέντρον τοῦ μοναχισμοῦ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τούτου ἡ συντήρησις, κατόπιν τῆς ἀπαλλοτριώσεως ἁπάσης τῆς κτηματικῆς αὐτοῦ περιουσίας ἀντὶ πινακίου φακῆς, τυγχάνει προβληματική.

Πόσην ἀνάγκην ἔχει σήμερον ἡ Ἐκκλησία καὶ χριστιανικὴ ἡμῶν κοινωνία τῶν Μοναχῶν, ὅτε ἀντιμετωπίζει πληθὺν κοινωνικῶν προβλημάτων καὶ νέους ποικιλωνύμους ἐχθροὺς τῆς πίστεως εὐκόλως τις κατανοεῖ.

Ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία δὲν θὰ ἦτο προπύργιον τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ πρωτοπόρος τοῦ πολιτισμοῦ εἰς τὴν ἐν ἁμαρτίαις γηράσασαν Δύσιν ἄνευ τῶν μοναχικῶν αὐτῆς ταγμάτων. Τὰ Μοναστήρια δίδουν τὰ ἡγετικὰ μαχητικὰ καὶ δημιουργικὰ στελέχη τῆς Ἐκκλησίας καὶ διατηροῦν τὴν παράδοσιν αὐτῆς ἰδίᾳ εἰς τὴν λατρείαν.

Ἡ διοικοῦσα ἡμῶν Ἐκκλησία, ἡ ἐκ τοῦ περιβόλου τῶν Μονῶν προερχομένη, δέον ἀμελητὶ νὰ ἐπιληφθῇ τοῦ σπουδαιοτάτου θέματος τῆς ἀναβιώσεως τοῦ μοναχικοῦ βίου, ὅστις θὰ προσδώσῃ αὐτῇ αὖθις νέαν ἀκμήν.

ΑΘΩΝΙΚΗ ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι στρατευομένη καὶ χρῄζει στρατιωτῶν μὲ αὐταπάρνησιν· αὐταπάρνησις δέ, ὡς γνωστόν, δὲν ἀναφαίνεται εἰς οἰκογενειάρχας μὲ κτήματα καὶ χρήματα, ἀλλ' εἰς τοὺς ἔχοντας ἀκτημοσύνην, παρθενίαν καὶ ὑπακοήν, οἷοι εἶναι οἱ Μοναχοί. Εἶναι ἀποκαρδιωτικὸν τὸ φαινόμενον νὰ ἀνεχώμεθα τὴν κατάργησιν καὶ ἐξαφάνισιν ζωτικωτάτου διὰ τὴν Ἐκκλησίαν θεσμοῦ, ἀρχαιοτάτην τὴν προέλευσιν ἔχοντος.

Βεβαίως σήμερον ἐμφανίζονται καὶ ἐκ λαϊκῶν τὸ πλεῖστον Χριστιανικὰ σωματεῖα, ἕν τῶν ὁποίων μὲ τὸ μοναχικὸν πνεῦμα καὶ τρίπτυχον, ἅτινα ὑποβοηθοῦσι τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας τὸ διδακτικὸν καὶ κοινωνικὸν καὶ ἀξιολόγους ὑπηρεσίας προσφέρουσιν, ἀναπληροῦντα τὸ ἔργον τῶν Μοναχῶν. Ἀλλ' οἱ εὔχυμοι τούτων καρποὶ θὰ ἦσαν ἀπείρως δαψιλέστεροι, ἄν τὸ ἔργον αὐτῶν ἐπετέλουν Μοναχοί, διότι ἡ ἠθικὴ ἀκτινοβολία τοῦ μοναχικοῦ τριβωνίου ἐπιδρᾷ μεῖζον ἤ τὸ κοσμικὸν ἔνδυμα καὶ ἀποβαίνει ὁ μοναχός, ὡς παρατηρεῖ ὁ πολὺς ὀρθόδοξος θεολόγος Χ. Ἀνδροῦτσος, «μορφωτὴς τῆς κοινωνίας ἀπαράμιλλος, εἰς ὅν πάντες καὶ τὰ μυστικώτατα ἐμπιστεύονται, ἀσκῶν μεγάλην ἠθικὴν ῥοπὴν ἐπὶ τοὺς ἄλλους» ὅταν ἐννοεῖται σὺν τῇ περιβολῇ τοῦ ἱεροῦ ῥάσου περιβάλλεται καὶ ὑπὸ χριστιανικῶν ἀρετῶν.

Ἔπειτα ἡ Ἐκκλησία δέον νὰ ἀνανεώνῃ τὰ στελέχη της καὶ δημιουργῇ ἐργάτας τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου, τοὺς ὁποίους ἐκ τοῦ μοναχικοῦ θεσμοῦ θὰ ἀντλήσῃ.

Ἡ πάντοτε ἐμπερίστατος Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἤδη ἀπὸ τοῦ 1930 ἐν τῷ καταρτισμῷ τῶν θεμάτων ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Βατοπεδίου τῆς μελλούσης ὀψέποτε, ὅταν ὁ Κύριος εὐδοκήσῃ, νὰ συνέλθῃ προσυνόδου, περιέλαβε μεταξὺ τῶν θεμάτων αὐτῆς καὶ τὸ σπουδαιότατον τοῦτο ζήτημα.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἥτις εἶναι ἡ μεγαλυτέρα τῶν ἐλευθέρων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ἀπολαμβάνει εἰρήνης καὶ ἡσυχίας, δὲν ἠσχολήθη δυστυχῶς εἰσέτι μὲ τὸ ζωτικῆς σημασίας τοῦτο ζήτημα. Ἄς χωρήσῃ ἤδη, ἔστω καὶ τὴν δωδεκάτην. ἐπὶ τὸ ἔργον τοῦτο, ἄς δείξῃ στοργὴν καὶ ἐνδιαφέρον διὰ πανάρχαιον θεσμόν, διὰ νὰ ἴδῃ αὖθις ἡμέρας δόξης καὶ ἀκμῆς, ὡς τὸ πάλαι, πρὸς δόξαν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Οὗ τὸ ἔργον συνεχίζει ἐπὶ τῆς γῆς.

ΑΘΩΝΙΚΗ ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΑΘΩΝΙΑΔΟΣ ΣΧΟΛΗΣ

Φεβρουάριος 1956

Κατὰ τὸν μῆνα Φεβρουάριον ἐσυνεχίσθη μὲ ζωηρότερον ρυθμὸν ἡ παρατηρηθεῖσα κίνησις διὰ τὴν ἀξιοποίησιν τῶν ἀπειραρίθμων δυνατοτήτων τὰς ὁποίας προσφέρει τὸ Ἅγιον Ὄρος διὰ μίαν ὑγιᾶ πνευματικὴν κίνησιν καὶ ζωήν. Οὕτως ἔλαβε χώραν νέα διάλεξις εἰς τὸ Ἱεροκοινοτικὸν μέγαρον ὑπὸ τοῦ Σχολάρχου τῆς Ἀθωνιάδος Ἐκκλησ. Σχολῆς Ἀρχιμ. κ. Ναθαναὴλ Λαυριώτου, νῦν ἐπισκόπου Μιλητουπόλεως, μὲ θέμα **«Ὁ Ἀθανάσιος ὁ ἐν τῷ Ἄθῳ».**

Τὸ θέμα τῆς ἐν λόγῳ διαλέξεως ὑπῆρξεν ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρον καθόσον ἀνεσύρθη ἐκ τοῦ ἀπωτάτου βάθους τῆς Ἐκκλησ. Ἱστορίας μία ἀπὸ τὰς λαμπρὰς καὶ ἐνδόξους μορφὰς τοῦ Ἁγιορειτικοῦ μοναχισμοῦ.

Κατ᾿ ἀρχὴν ὁ ὁμιλητὴς ἐτοποθέτησε, ὡς ἦτο φυσικὸν ἱστορικῶς τὸ θέμα αὐτοῦ ἀναφερθεὶς εἰς τὰ ἐκ καταγωγῆς καὶ ἐκ παιδεύσεως τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου. Ὁ Ὅσιος Ἀθανάσιος, εἶπεν, ἐμφανίζεται δρῶν ἐν Ἄθῳ περὶ τὰ τέλη τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Ζ′ τοῦ Πορφυρογεννήτου, δηλ. κατὰ τὸν Θ′ αἰῶνα, γεννηθεὶς εἰς Τραπεζοῦντα ἐκ πλουσίων καὶ εὐγενῶν γονέων παραδοθεὶς ἐκ μικρᾶς ἡλικίας λόγῳ τῆς ἐπισυμβάσης ἀπωλείας τούτων εἰς τὰς χεῖρας ἐπιφανοῦς ἐν Κωνσταντινουπόλει διδασκάλου ὀνομαζομένου καὶ αὐτοῦ Ἀθανασίου. Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὁ Ἀθανάσιος συντόμως διέπρεψεν εἰς τὴν Παιδείαν εἰς τρόπον ὥστε θαυμάζοντες τὴν σοφίαν καὶ τὴν σύνεσίν του οἱ συμμαθηταί του νὰ ζητήσουν τὴν ἀνακήρυξίν του ὡς διδασκάλου αὐτῶν. Ἐκεῖ ἐγνωρίσθη μὲ τὸν Μιχαὴλ Μαλεΐνον ἡγούμενον εἰς τὸ Ὄρος Κυμινᾶ τῆς Βιθυνίας μονῆς, τὸν ὁποῖον καὶ ἠκολούθησεν εἰς τὴν μονὴν καρεὶς ὑπ᾿ αὐτοῦ μοναχός.

ΑΘΩΝΙΚΗ ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

Ἀλλ᾽ ὁ Ἀθανάσιος δοκιμασθεὶς εἰς τὴν μοναχικὴν ζωὴν ἀπέβη σύν τῷ χρόνῳ ἰδεώδης προσωπικότης εἰς τὴν μοναχικὴν ἀδελφότητα ἀποσπάσας τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν ἀγάπην ὅλων. Ἐπεθύμει ὅμως ἔτι μεγαλυτέραν ἄσκησιν καὶ δι᾽ αὐτὸ ἐζήτησε τὴν ἄδειαν ἀπὸ τὸν ἡγούμενον τῆς Μονῆς νὰ μεταβῇ εἰς τὸν Ἄθω. Ὁ ἡγούμενος κατόπιν πολλῆς πιέσεως ἠναγκάσθη νὰ ἐνδώσῃ χορηγῶν οὕτω τὴν σχετικὴν εὐλογίαν πρὸς τὸν Ἀθανάσιον.

Εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Μαλεΐνου ὁ Ἀθανάσιος ἐγνωρίσθη καὶ συνεδέθη διὰ στενοτάτης φιλίας μὲ τὸν ἀνεψιόν τοῦ Μιχαὴλ Νικηφόρον Φωκᾶν τὸν μετέπειτα αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου. Οὗτος ἐπεθύμει διακαῶς νὰ προσέλθῃ εἰς τὸν μοναχισμόν. Ἀπέστειλε δὲ εἰς τὸν Ἀθανάσιον -εὑρισκόμενον τώρα εἰς τὸν Ἄθω- τὸν μοναχὸν Μεθόδιον προκειμένου ὅπως τὸν πείσῃ ἵνα ἀναλάβῃ τὴν προσπάθειαν ἱδρύσεως τεραστίου κτιριακοῦ συγκροτήματος ἐντὸς τοῦ ὁποίου θὰ συνεκεντροῦτο τὸ πλῆθος μοναχῶν διὰ νὰ λατρεύσουν ἐν πνεύματι ἀγάπης τὸν Θεόν. Ὁ Ἀθανάσιος ἀνέλαβε τὸ ἔργον του μὲ συναίσθησιν τῶν πολλῶν αὐτοῦ δυσκολιῶν ἐπιδείξας ἀδάμαστον ἀποφασιστικότητα ἕως ὅτου ἔφερεν αὐτὸ εἰς πέρας. Αἱ ἐμφανισθεῖσαι δυσκολίαι δὲν ἦσαν ὑλικῆς φύσεως, διότι χρήματα παρεῖχεν ὁ Νικηφόρος. Ἀλλὰ ποῖος ἠδύνατο νὰ ἀντιμετωπίσῃ τοὺς μοναχοὺς τοῦ Ἄθω, οἱ ὁποῖοι συνηθισμένοι νὰ ζοῦν βίον σχεδὸν πλάνητα δὲν ἠνείχοντο τὴν ἵδρυσιν μιᾶς τόσον μεγαλοπρεποῦς μονῆς; Ἀντέδρασαν λοιπὸν οὗτοι ζωηρῶς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Νικηφόρου, ἐπὶ Ἰωάννου Τσιμισκῆ, καὶ ἀπέστειλαν πρὸς αὐτὸν τὸν διακεκριμένον μοναχὸν Παῦλον τὸν Ξηροποταμίτην κατηγοροῦντες τὸν Ἀθανάσιον ὡς ἀνεγείραντα πολυτελεῖς οἰκοδομάς, περιβόλους καὶ ναούς. Ὁ Ἀθανάσιος μὴ δυνηθεὶς νὰ μεταβῇ εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἀπέστειλε τὸν μαθητήν του Ἰωάννην τὸν Ἴβηρα «ἄνδρα ἐπιφανῆ καὶ σεβάσμιον» ὁ ὁποῖος ἀνέτρεψεν ὅλας τὰς κατὰ τοῦ διδασκάλου κατηγορίας. Οὗτος διεβεβαίωσε τὸν αὐτοκράτορα ὅτι ὁ κοινοβιακὸς βίος τὸν ὁποῖον ἤθελε νὰ εἰσάγῃ ὁ Ἀθανάσιος δὲν ἦτο σύστημα νέον, ὅπως ἰσχυρίζοντο οἱ ἀντιφρονοῦντες, ἀλλὰ παλαιὸν εἰσαχθὲν ὑπὸ τοῦ Παχωμίου εἰς τὰς ὑπ᾽ αὐτοῦ ἱδρυθείσας λαύρας. Ὁ αὐτοκράτωρ φαίνεται ὅτι ἐπηρεάσθη σοβαρῶς ἀπὸ τὰς ἐξηγήσεις τοῦ Ἰωάννου καὶ ἐπιθυμῶν νὰ ἐπέλθῃ ἡ εἰρήνη μεταξὺ τῶν μοναχῶν ἀπέστειλε

ΑΘΩΝΙΚΗ
ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

τὸν διακεκριμένον ἡγούμενον τῆς μονῆς Στουδίου Εὐθύμιον πρὸς ἐπιτόπιον ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος. Κατόπιν πολλῶν συζητήσεων ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ αὐτοκράτορος ἐπείσθη ὅτι αἱ κατὰ τοῦ Ἀθανασίου κατηγορίαι ἦσαν ἀποτέλεσμα «σατανικῆς ἐνεργείας». Ἐπιθυμῶν ὅμως νὰ εἰρηνεύσουν τὰ πνεύματα συνεφώνησεν εἰς τὴν σύνταξιν κανονισμοῦ ὁ ὁποῖος νὰ καθορίζῃ τὰς σχέσεις αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ ὑπάρχουν μεταξὺ τοῦ Πρώτου καὶ τῶν μοναχῶν καὶ νὰ περιλαμβάνῃ δὲ πᾶν ἄλλο, τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ τὴν ὁμαλὴν διακυβέρνησιν τῆς Ἱερ. Χερσονήσου. Ὁ κανονισμὸς οὗτος ἐγράφη ἐπὶ τραγείου δέρματος δι᾽ ὃ καὶ ὠνομάσθη «τράγος».

Ἡ ἵδρυσις τῆς Λαύρας ἤρχισε περὶ τὸ 962. Ὁ Νικηφόρος παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν δὲν κατώρθωσε νὰ μονάσῃ εἰς αὐτὴν διότι ἡ δολοφονικὴ χεὶρ τοῦ ἀνεψιοῦ του Ἰωάννου Τσιμισκῆ ἔθεσε τέρμα εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ εὐγενοῦς του πόθου. Δυνάμεθα ὅμως νὰ εἴπωμεν ὅτι μερικῶς ἐξετέλεσε τὴν ὑπόσχεσίν του ζῶν βίον ἀσκητικὸν καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἀνάκτορα.

Ἡ κατάστασις ἡ ὁποία ἐπεκράτει εἰς τὸν Ἄθω ὅταν ἔφθασεν ὁ Ἀθανάσιος ἦτο πρωτόγονος. Οἱ μοναχοὶ δὲν ἠσκοῦντο σωματικῶς παρὰ μόνον πνευματικῶς διὰ τῆς μελέτης καὶ τῆς προσευχῆς. Δὲν ἐκαλλιέργουν τὴν γῆν καὶ δὲν ἐχρησιμοποίουν ὑποζύγια. Τὰς μεταφοράς των ἔκαμνον διὰ τῶν ὤμων των καὶ μετὰ σάγματος. Ἡ τροφή των ἦτο λιτοτάτη ἀποτελουμένη ἀπὸ ξηροὺς καρποὺς καὶ χόρτα, σπανίως ἐχρησιμοποίουν ἄλλας τροφάς.

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ἀθανασίου μετέβαλεν ἄρδην τὴν κατάστασιν διότι διὰ τῆς ἱδρύσεως τῆς Λαύρας ἠλλοίωσε τὸν ἀρχαιότροπον καὶ ἀπράγμονα μοναχικὸν βίον καὶ ἔθεσε τὰς βάσεις τοῦ κοινοβιακοῦ βίου. Δικαίως λοιπὸν θεωρεῖται ὡς ὁ εἰσηγητὴς τοῦ νεοτρόπου τούτου βίου εἰς τὸν Ἄθω.

Οὐδεὶς ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ ὀργανωτικὸν ἔργον τοῦ Ἀθανασίου παρουσιάζει πρωτοτυπίαν διὰ τὸν καθόλου μοναχισμόν. Ἄλλως οὗτος ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου καὶ ἀποκρυσταλλώσας ὅσα πρὸ αὐτοῦ εὗρεν ἐν ἐφαρμογῇ ἐδημιούργησε τὴν κυρίαν βάσιν τῆς μοναστηριακῆς ὀργανώσεως τοῦ Ἄθω.

Εἰς τὴν νεοσυσταθεῖσαν ἀδελφότητα ἔδωσε νέον πνεῦμα ζωῆς. Ἐδίδαξεν εἰς τοὺς μοναχοὺς ποῖον εἶναι τὸ πνεῦμα τοῦ

ΑΘΩΝΙΚΗ ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

πραγματικοῦ μοναχισμοῦ τὸ στηριζόμενον ἐπὶ τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ ἐπὶ παραδόσεως τῶν Πατέρων. Ἐπέβαλεν εἰς αὐτοὺς τὴν μελέτην τῆς Ἁγ. Γραφῆς καὶ τῶν συγγραμμάτων τῶν Πατέρων, ὡς καὶ εἰς σωματικὴν καὶ πνευματικὴν ἄσκησιν. Ἐκαλλιέργησε τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης, τῆς φιλανθρωπίας, τῆς ἐγκρατείας, τῆς ὑπακοῆς καὶ τῆς ἀκτημοσύνης. Οὕτω θεωρεῖται ὡς ἡ μεγαλυτέρα φυσιογνωμία τοῦ Ἁγιορειτικοῦ μοναχισμοῦ ὁ ἀνυψώσας τοῦτον εἰς τὴν σημερινὴν αὐτοῦ αἴγλην καὶ λαμπρότητα.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ ὁμιλητὴς ἀνέπτυξεν ἐν πλάτει τὸ τυπικὸν τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου παρουσιάσας τὰς ὁμοιότητας καὶ τὰς ἐλαχίστας διαφορὰς πρὸς τὸ τυπικὸν τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου. Τέλος ὁ ὁμιλητὴς ἐτόνισε ὅτι διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ὁ μοναχισμὸς τὴν πραγματοποίησιν τῶν ὑψηλῶν αὐτοῦ ἰδανικῶν πρέπει οἱ σημερινοὶ μοναχοὶ νὰ ἐφαρμόσουν κατὰ ἀπόλυτον τρόπον τὰς διατάξεις τῶν ἱδρυτῶν τοῦ μεγαλειώδους τούτου θεσμοῦ, εὐχηθεὶς ὅπως πρώτη ἡ ὑπὸ τοῦ ἀναμορφωτοῦ ἱδρυθεῖσα, τοῦ Ἁγιορειτικοῦ μοναχισμοῦ Ὁσ. Ἀθανασίου Μεγίστη Λαύρα δώσῃ τὸ παράδειγμα πρὸς μίμησιν.

«Ἐὰν πείθεσθε εἰς τὰ λόγια μου, ἀνοίξατε διάπλατα τὰς θύρας τῶν ἀποθηκῶν καὶ τῶν χρηματοκιβωτίων σας καὶ δώσατε εἰς τὸ πλοῦτον διεξόδους διὰ τῶν ὁποίων θὰ μεταδίδεται ἀφθόνως. Καὶ καθ' ὃν τρόπον, τοὺς μεγάλους ποταμούς, ὅταν διέρχωνται διὰ μέσου εὐφόρου καὶ πολυκάρπου χώρας, τοὺς διαχωρίζουν εἰς πλεῖστα αὐλάκια, διὰ νὰ δώσουν πόρους καὶ διεξόδους, τοιουτοτρόπως καὶ σεῖς δώσατε διέξοδον εἰς τὸν πλοῦτον σας, διαμοιράζοντες αὐτὸν διὰ ποικίλων ὁδῶν καὶ τρόπων εἰς τοὺς πτωχούς. Ὢ! πόσους μὲν ἐπαίνους θὰ ἀπονέμουν οἱ εὐεργετούμενοι, τοὺς ὁποίους ἐπαίνους δὲν πρέπει σὺ νὰ περιφρονήσῃς· πόσος δὲ ὁ μισθός, τὸν ὁποῖον θὰ λάβῃς παρὰ τοῦ δικαίου Κριτοῦ, καὶ διὰ τὸν ὁποῖον μισθὸν δὲν πρέπει σὺ νὰ δυσπιστήσῃς καὶ νὰ φανῇς ἀπρόθυμος».

Μεγάλου Βασιλείου

Σπεῖρε τὴν ἐλεημοσύνην σου μετὰ ταπεινώσεως καὶ θέλεις θερίσει ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως ἔλεος.

— Ὅστις φθάσει νὰ γνωρίσῃ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀσθένειαν, αὐτὸς ἔφθασε εἰς τὴν τελείαν ταπείνωσιν.

— Πρώτη πάντων τῶν παθῶν εἶναι ἡ φιλαυτία καὶ πρώτη πασῶν τῶν ἀρετῶν εἶναι ἡ καταφρόνησις τῆς ἀναπαύσεως τοῦ σώματος.

Ὁσίου Ἰσαάκ

ΑΘΩΝΙΚΗ ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΙΚΡΑΓΙΑΝΝΑΝΙΤΗΣ

ΕΝΑΣ ΕΚΛΕΚΤΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ *

Θεωρῶ τὸν ἑαυτόν μου εὐτυχῆ, διότι μὲ ἠξίωσεν ὁ Θεὸς νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν Ἁγιώνυμον Πολιτείαν τοῦ Ὄρους καὶ νὰ συμπροσευχηθῶ μὲ τοὺς ἁγίους Πατέρας καὶ ἀσκητάς. Εἶμαι πολὺ ἱκανοποιημένος διότι ἐγνώρισα ἐκεῖ φυσιογνωμίας ἁγίων ἀνδρῶν τῶν ὁποίων ἡ ἀγαθότης, ἡ πίστις καὶ ἡ ταπείνωσις μοῦ ἀφῆκαν ἀνεξίτηλα ἴχνη εἰς τὴν ψυχήν μου. Θὰ ᾐσθανόμην δὲ μεγάλην χαρὰν ἐὰν ἠδυνάμην μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ νὰ σκιαγραφήσω ἐκλεκτὰς φυσιογνωμίας τοῦ Ὄρους καὶ νὰ παρουσιάσω τὸ ἐπιτελούμενον ἔργον τῶν ἁγιορειτῶν πατέρων.

Νομίζω ὅτι ἐπιβάλλεται σήμερον νὰ γνωρίσῃ τὸ Πανορθόδοξον πλήρωμα καὶ ὁ κόσμος τὴν ζωὴν καὶ τὴν δρᾶσιν τῶν ἀσκητῶν πατέρων καὶ νὰ πληροφορηθῇ ὅτι ὄντως τὸ Ἅγιον Ὄρος εἶναι «Μουσῶν καταγώγιον» καὶ «Κατοικία ἁγίων ἀνδρῶν».

Μὲ τὴν προοπτικὴν αὐτὴν παρουσιάζω ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Ὀρθοδοξίας» τὴν συγγραφικὴν δρᾶσιν τοῦ ἐν τῇ Μικρᾷ Ἁγίᾳ Ἄννῃ ἀσκουμένου Μοναχοῦ Γερασίμου Μικραγιαννανίτου καὶ ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι θέλει ἐκτιμηθῇ δεόντως ἡ ἀξιόλογος αὐτοῦ συμβολὴ εἰς τὴν ἐκκλησιαστικήν μας ὑμνογραφίαν.

† Ὁ Ρ. Ι.

---

* Εἰς τὸ τεῦχος Ἰανουαρίου - Φεβρουαρίου τῆς «Ὀρθοδοξίας» Κωνσταντινουπόλεως ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ροδοπόλεως κ. Ἱερωνύμου καὶ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἡ συγγραφικὴ ἐργασία τοῦ δοκίμου Ἐκκλησιαστικοῦ ὑμνογράφου ἡσυχαστοῦ μοναχοῦ Γερασίμου Μικραγιαννανίτου.

Ἐπειδή, ὁμολογοῦμεν, τὸ ὅλον συγγραφικὸν ἔργον τοῦ Ἁγιορείτου τούτου μοναχοῦ, τυγχάνει ἄγνωστον καὶ εἰς ἡμᾶς ἀκόμη τοὺς Ἁγιορείτας, διὰ τοῦτο ἐθεωρήσαμεν καθῆκον ν' ἀναδημοσιεύσωμεν ὅσα ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ ἐδημοσίευσεν ὁ Σεβασμιώτατος Ροδοπόλεως.

Εἰς τὸν μοναχὸν Γεράσιμον Μικραγιαννανίτην, διὰ τὴν συγγραφικήν του ταύτην ἐργασίαν, ἐξεφράσθη κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἡ εὐαρέσκεια τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ὡς καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ΑΘΩΝΙΚΗ ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

Ἱεραὶ ἀκολουθίαι

Ὁσίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου.
Παναγίας « Κουκουζελίσσης ».
Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου. (Ἐξεδόθη τρίς).
Ἁγίων Γεροντίου Μάρτυρος καὶ Γεροντίου Ὁσίου.
Ἁγίου Σεραφεὶμ Φαναρίου διὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων.
Ἁγίου Προφήτου Ἰεζεκιήλ.
Ἁγίου Εὐλογίου Ἀλεξανδρείας (Ἐξεδόθη).
Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ ἐν Δυκῷ.
Ἁγίου Γεωργίου Νεομάρτυρος Σέρβου.
Ἁγίων 11 Διονυσιατῶν.
Ὁσίων 99 ἐν Κρήτῃ.
Ἁγίας Πλατωνίδος.
Ἁγίας Ἱερείας.
Ἁγίων Μακαρίων 4, κοινή, Μακαρίου Αἰγυπτίου, Μακαρίου Ἀλεξανδρέως, Μακαρίου Ρωμαίου καὶ Μακαρίου Κορίνθου.
Ἁγίου Ἰωάννου Κρητὸς (Ἐξεδόθη).
Ἁγίας Νεομάρτυρος Ἀκυλίνης.
Ἁγίου Κυρίλου Φιλεώτου.
Ἁγίας Θεοδώρας Αὐγούστης.
Ἁγίου Γερασίμου Ἰορδανίτου.
Ἁγίων Καλλινίκης καὶ Βασιλίσσης.
Ἁγίου Θεοδώρου Ἐδέσσης.
Ἁγίου Μοδέστου Ἱερομάρτυρος.
Παναγίας «Γοργοεπηκόου» (Ἐξεδόθη).
Ἁγίας Ἀλεξάνδρας.
Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἰωάννου Βουλγάρεως.
Ἁγίου Θεοκλήτου.
Ὁσίου Γεροντίου.
Ἁγίου Εἰρηναίου Λουγδούνων.
Ἁγίου Φιλοθέου Καρεώτου.
Ἁγίου Παύλου τοῦ ἐν Λάτρῳ.
Ἁγίου Λέοντος Μακέλλη (Ἐξεδόθη).
Ἁγίων Πινουφρίου καὶ Ναθαναὴλ
Ἁγίου Δοσιθέου.
Ἁγίου Συνεσίου.
Ἁγίου Λεοντίου τοῦ ἐν Ἀχαΐᾳ
Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ ἐν Ἄθῳ, Μεθέορτος.
Ἁγίων τῶν ἐν Χίῳ διαλαμψάντων.
Ἁγίου Διονυσίου τοῦ ἐν Ἄθῳ.
Ἁγίου Νικολάου ἀνακομιδῆς.

ΑΘΩΝΙΚΗ ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

Ἁγίας Ἑρμιόνης.
Ἁγίου Καισαρίου.
Ἁγίου Ἀποστόλου νέου. (Ἐξεδόθη).
Ἁγίου Χαραλάμπους εἰς θαῦμα.
Παναγίας «Γαλακτοτροφούσης».
Ἁγίου Παρθενίου τοῦ νέου.
Ἁγίου Αὐγουστίνου.
Παναγίας «Ὁδηγητρίας».
Ἁγίας Χρυσῆς.
Ἁγίας Ὄλγας.
Ἁγίας Ὀλυμπιάδος.
Ἁγίου Ἰωάννου Βατάτση.
Ἁγίων Ὀνουφρίου καὶ Πέτρου (Ἐξεδόθη).
Ἁγίων Θεοχάρους καὶ Ἀποστόλου.
Ἁγίου Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου.
Ἁγίων Ἀθανασίου Μεγάλου, Νικολάου τοῦ ἐν Μύροις καὶ Φωτίου Μεγάλου, κοινή.
Ὁσίου Ἀνθίμου.
Ἁγίου Μαξίμου Καυσοκαλύβη.
Ἁγίου Νικολάου εἰς θαῦμα.
Ἁγίου Ἀποστόλου Ναθαναήλ.
Ἁγίας Ζωῆς.
Ἁγίων Διονυσίου Ρήτορος καὶ Μητροφάνους. (Ἐξεδόθη).
Παναγίας ἐπὶ ὀπτασίᾳ Ὁσίου Μάρκου.
Ἁγίας Μαρίας Μαγδαληνῆς εἰς ἀνακομιδήν.
Ἁγίου Ἀγαπίου Βατοπεδινοῦ.
Ἁγίων Θεοδώρων Τήρωνος καὶ Στρατηλάτου. (Ἐξεδόθη).
Ἁγίου Βικεντίου.
Ἁγίων ἐν Λέσβῳ λαμψάντων (Ἐξεδόθη).
Ἁγίας Μεθοδίας. (Ἐξεδόθη).
Ἁγίων ἐν Κύπρῳ λαμψάντων. (Ἐξεδόθη).
Μετακομιδῆς Δεξιᾶς Τιμίου Προδρόμου.
Ἁγίου Γρηγορίου Διαλόγου.
Ἁγίας Εὐπραξίας (Ἐξεδόθη).
Ἁγίων Ἰωάννου Κουκουζέλη καὶ Γρηγορίου Δομεστίκου.
Ἁγίου Εὐγενίου.
Ἁγίου Ἰωάννου Ναυκλήρου. (Ἐξεδόθη).
Ἁγίας Βρυαίνης.
Παναγίας ἐπὶ διασώσει νέων Πάρου. (Ἐξεδόθη).
Ἁγίου Εὐθυμίου Μεγάλου ἀνακομιδῆς.
Ἁγίων Μαρτύρων ἐν Μεγάροις Σεραφείμ, Δοροθέου, Ἰακώβου, Δημητρίου, Βασιλείου καὶ Σαράντη.
Ἁγίας Ἐλισάβετ.

ΑΘΩΝΙΚΗ ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

Ὁσίων Γυναικῶν πασῶν ἐν ἀσκήσει λαμψασῶν.
Ἁγίων Μυροφόρων.
Ἁγιορειτῶν Ὁσίων Πατέρων προεόρτιος καὶ Μεθέορτος.
Ἁγίου Ζωσιμᾶ κηδεύσαντος Ὁσ. Μαρίαν.
Ἁγίου Παχωμίου Ὁσιομάρτυρος. (Ἐξεδόθη).
Ἁγίου Ἀλεξάνδρου Κωνσταντινουπόλεως.
Παναγίας «Γεροντίσσης». (Ἐξεδόθη).
Ἁγίου Φιλοθέου θαυματουργοῦ.
Ἁγίου Παναγιώτου Καισαρέως.
Ἁγίων ἐν Ἠπείρῳ Λαμψάντων.
Ἁγίου Γεωργίου Νεαπολίτου. (Ἐξεδόθη).
Ἁγίων Ἀκύλα καὶ Πρισκίλλης.
Παναγίας «Ἐλευθερωτρίας».
Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου. (Ἐξεδόθη).
Ἁγίου Ἰωσὴφ Ἡγιασμένου.
Ἁγίου Τριανταφύλλου Νεομάρτυρος (Ἐξεδόθη).
Ἁγίου Καλλινίκου (Κωνσταντινουπόλεως).
Ἁγίας Θεοκτίστης Λεσβίας,
Ἁγίου Ἀποστόλου Σίλα
Ἁγίου Μοδέστου Ἱεροσολύμων Ὁσίου.
Παναγίας «Κυρίας τῶν Ἀγγέλων».
Ἁγίου Γρηγορίου, Πατρὸς Γρηγορίου Θεολόγου.
Ἁγίας Καλλιόπης.
Ἁγίων Χριστοδούλου καὶ Χριστοδούλης.
Σκέπης τῆς Θεοτόκου (Ἐξεδόθη)
Ἁγίου Παχωμίου νέου (Ἐξεδόθη).
Ἁγίου Παχωμίου, ἐλεύσεως λειψάνου.
Παναγίας «Γοργοεπηκόου» δι᾽ Ἀθήνας.
Δωδεκαετοῦς Ἰησοῦ.
Ἁγίου Δημητρίου νέου Ὁσιομάρτυρος.
Ἁγίου Σωφρονίου Ἁγιαννανίτου.
Ἁγίου Λεωνίδου Ἀθηνῶν. (Ἐξεδόθη).
Ἁγίων Μαρτύρων διὰ Κατακόμβας.
Σωτῆρος Χριστοῦ ὡς ἐργάτου.
Ἁγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως (Ἐξεδόθη).
Ἁγίων Φίληκος, Φουρτουνάτου καὶ Ἀχιλλέως. (Ἐξεδόθη).
Ἁγίου Ἐπικτήτου.
Ἁγίας Ἀργυρῆς.
Παναγίας «Ἐλεηστρίας» (Ἐξεδόθη).
Παναγίας «Δεξιᾶς». (Ἐξεδόθη).
Ἁγίου Βησσαρίωνος Λαρίσσης.
Ἁγίου Νικολάου Μετσόβου.
Σεισμῶν Ἑπτανήσου.

ΑΘΩΝΙΚΗ ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

Ἁγίου Φιλοθέου θαυματουργοῦ, ἑτέρα.
Ἁγίας Σωπάτρας καὶ Εὐσταλίας.
Ἁγίου Ἠλία Ἀρδούνη.
Ἁγίου Τιμοθέου Πεντέλης.
Ἁγίων Πάντων.
Ἁγίου Καλλινίκου, Μάρτυρος.
Ἁγίας Γκυκερίας.
Ἁγίου Παγκρατίου.
Ἁγίου Μελετίου Ἀντιοχείας.
Ἁγίου Ἀποστόλου Θωμᾶ.
Ἁγίου Θωμᾶ.
Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ.
Ἁγίου Ἀποστόλου Λουκᾶ.
Ἁγίου Ἱλαρίωνος τοῦ Μεγάλου.
Ἁγίου Ἀβερκίου.
Ἁγίου Γρηγορίου Θαυματουργοῦ.
Ἁγίων Μηνοδώρας, Μητροδώρας καὶ Νυμφοδώρας.
Ἁγίου Φιλαρέτου, Ἐλεήμονος.
Ἁγίου Ἰωάννου Κουκουζέλη.
Ἁγίου Γεωργίου Ἰωαννίνων.
Ἁγίου Παρθενίου καὶ Λουκᾶ Στειριώτου.
Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων.
Ἁγίου Τρύφωνος. (Ἐξεδόθη).
Ἁγίου Ἀρσενίου Μεγάλου.
Ἁγίου Ἀθανασίου Ἄθω. (Ἐξεδόθη).
Ἁγίου Προκοπίου.
Ἁγίου Πολυεύκτου.
Ἁγίου Ἀποστόλου Σίμωνος.
Ἁγίου Εὐσταθίου.
Ἁγίων Στεφάνου καὶ Θεοδώρου Γραπτοῦ.
Ἁγίων Μηνᾶ, Βίκτωρος, Βικεντίου καὶ Θεοδώρου Στουδίτου.
Ἁγίας Χριστίνης,
Ἁγίου Ἀποστόλου Ματθαίου.
Ἁγίου Ἀποστόλου Μάρκου.
Ἁγίου Ἀθανασίου Χριστιανουπόλεως.
Ἁγίου Μαξίμου Ὁμολογητοῦ.
Ἁγίας Συγκλητικῆς.
Ἁγίου Μιχαὴλ Μαυρουδῆ.
Ἁγίου Θεοδώρου Τριχινᾶ.
Ἁγίου Θεοδώρου Συκεώτου.
Ἁγίου Θεοδώρου Ἡγιασμένου.
Ἁγίου Ἀναστασίου Πέρσου.

ΑΘΩΝΙΚΗ
ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

Ἁγίου Κυπριανοῦ.
Ἁγίων Χρυσάνθου καὶ Δαρείας.
Εἰς τὴν ἑορτὴν Χριστουγέννων.
Ἁγίου Μακαρίου Αἰγυπτίου.
Ἁγίου Εὐμενίου.
Ἁγίου Εὐδοκίμου.
Ἁγίου Εὐσεβίου.
Ἁγίου Προφήτου Ἡσαΐου.
Ἁγίου Λουκιανοῦ.
Ἁγίων Γουρία Σαμωνᾶ καὶ Ἀβίβου.
Ἁγίου Θεοδώρου Στρατηλάτου.
Ἁγίου Θεοδώρου Τήρωνος.
Ἁγίου Θεοδώρου Στρατηλάτου, ἀνακομιδῆς.
Ἁγίου Ἀμβροσίου Μεδιολάνων (Ἐξεδόθη).
Παναγίας «Ἄξιον Ἐστί».
Ἀποτομῆς Τιμίου Προδρόμου, συμπλήρωσις
Ἁγίου Ἰσιδώρου Πηλουσιώτου.
Ἁγίου Ἀκακίου Καυσοκαλυβίτου.
Ἁγίου Ρωμανοῦ Ὁσιομάρτυρος.
Ἁγίου Δωροθέου Τύρου.
Τρίτης εὑρέσεως Κεφαλῆς Προδρόμου.
Παναγίας «Πορταϊτίσσης» διὰ Πελοπόννησον.
Ἁγίων Ἰωάννου Ἐλεήμονος καὶ Νείλου σοφοῦ.
Ἁγίου Ἰσιδώρου τοῦ ἐν Χίῳ.
Ἁγίου Λεοντίου Μάρτυρος.
Ἁγίας Εὐφροσύνης.
Ἁγίου Μηνᾶ.
Ἁγίας Παρασκευῆς
Ἁγίου Νικήτα
Ἁγίου Σπυρίδωνος.
Ἁγίου Μαρκέλλου Ἀκοιμήτων
Ἁγίου Ἰωάννου Κουκουζέλη, ἑτέρα.
Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνανίου.
Ἁγίου Μάμαντος.
Ἁγίου Ἀγαθονίκου. (Ἐξεδόθη).
Ἁγίας Εἰρήνης Μεγαλομάρτυρος. (Ἐξεδόθη).
Ἁγίων Εὐστρατίου, Αὐξεντίου, Εὐγενίου, Μαρδαρίου καὶ Ὀρέστου.
Ἁγίου Ἐπιφανίου Κύπρου.

(Εἰς τὸ ἑπόμενον οἱ Παρακλητικοὶ Κανόνες).

ΑΘΩΝΙΚΗ ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

ΠΑΣΧΑ ΕΙΣ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Πλησιάζουν μεσάνυχτα. Ὁ νεαρὸς κανονάρχης ἀφοῦ ἐπανέλαβε καὶ διὰ δευτέραν φορὰν τὴν καταβασίαν τῆς Θ΄ ᾠδῆς τοῦ κανόνος τοῦ Μ Σαββάτου ἀπὸ τὸν ἀριστερὸν χορὸν εἰς τὸν δεξιὸν «Μὴ τῆς φθορᾶς διαπύρας...», ἔκλεισε νευρικὰ τὸ «Τριώδιον» ἐνῷ τὸ μειδίαμά του ἄφηνε νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ἡ νευρικὴ αὐτὴ κίνησις προήρχετο μᾶλλον ἀπὸ εὐχαρίστησιν ἢ στενοχωρίαν, διότι μετ᾽ ὀλίγα λεπτά, ἀντὶ τοῦ λυπηροῦ «Τριωδίου» θὰ εἶχεν εἰς χεῖράς του τὸ χαροποιὸν «Πεντηκοστάριον».

Κατόπιν μικρᾶς ἀπολύσεως καὶ σβησίματος τῶν φώτων, ὁ δεξιὸς χορὸς ψάλλει ἐν μέσῳ τοῦ σκότους τὸ Ἐξαποστειλάριον «Ἰδοὺ σκοτία καὶ πρωῒ καὶ τὶ πρὸς τὸ μνημεῖον Μαρία ἔδραμες...», ἐνῷ οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς μὲ τὰς λαμπάδας εἰς χεῖρας πλησιάζουν πρὸς τὴν μεσαίαν πύλην. Ἡ στιγμὴ εἶναι συγκινητική. Ἀθελήτως ἡ σκέψις τοῦ ἀνθρώπου μεταφέρεται εἰς τὸν τόπον τοῦ μνημείου, ἔνθα ἐτελέσθη ἡ ἀπολύτρωσις τῆς ἀνθρωπότητος. Αἱ λέξεις τοῦ Ἐξαποστειλαρίου ἀφ᾽ ἑνός, καὶ οἱ ἄγρυπνοι καθ᾽ ὅλην τὴν νύκτα Πατέρες ἀφ᾽ ἑτέρου, ἐνθυμίζουν τοὺς ἀγρύπνους ἐπίσης στρατιώτας τῆς κουστωδίας, οἵτινες ἐφύλασσον μὲ λόγχας τὸ μνημεῖον, ἀντὶ λαμπάδων ποὺ φέρουν οὗτοι, ἕτοιμοι νὰ λογχεύσουν ἐκεῖνον ποὺ θὰ ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ κρυφίως τὸν «ὑπνώττοντα Βασιλέα» καὶ τοῦ ὁποίου ἐν ἀγνοίᾳ ἐχρησίμευσαν τιμητικὴ φρουρά.

Μὲ ἀνημμένην τὴν λαμπάδα καὶ ψάλλων μεγαλοφώνως τὸ «Δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός», προβαίνει ὁ ἡγούμενος εἰς τὴν μεσαίαν πύλην. Οἱ Πατέρες μηδὲ τῶν γερόντων ἐξαιρουμένων, προσπαθοῦν ποῖος πρῶτος νὰ ἀνάψῃ τὴν λαμπάδα του καὶ ἀφοῦ τὸ ἐπιτύχουν ἀπομακρύνονται ἕνας ἕνας πρὸς τὰ ὀπίσω.

Εὐθύς, ἄλλη σκηνὴ τοῦ Γολγοθᾶ, ἐκτυλίσσεται ἐμπρός μας. Εἰς τὴν φωτοχυσίαν ποὺ ἐπλημμύρισε ἤδη τὸν ναόν, βλέπομεν τὸ ἀνέσπερον φῶς, τὸ ὁποῖον ἐξῆλθε τότε καὶ ἐξακολουθεῖ ἀκόμη κατ᾽ ἔτος νὰ ἐξέρχηται ἀπὸ τοῦ τάφου τοῦ ἀληθηνοῦ φωτός,

ΑΘΩΝΙΚΗ
ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

ποὺ αὐτὸ καὶ μόνον θὰ ἔπρεπε νὰ ἦτο ἀρκετὸν ὥστε νὰ πείσῃ τοὺς ἀρνητὰς τοῦ ἀναστάντος Λυτρωτοῦ περὶ τῆς ἀναστάσεώς του. Εἰς τὰ πρόσωπα τῶν ἀπομακρυνομένων ἐκ τῆς μεσαίας πύλης πατέρων βλέπομεν πάλιν τοὺς φρουροῦντας τὸ μνημεῖον στρατιώτας νὰ ἀπομακρύνωνται, ἀφοῦ μὲ τὴν λάμψιν τοῦ φωτὸς ποὺ ἐξῆλθε μαζὺ μὲ τὸν νεκρὸν ἐκ τοῦ τάφου, ἡ παρουσία των ἦτο πλέον περιττὴ πλησίον αὐτοῦ.

Προπορευομένων ἤδη τῶν εἰσοδικῶν, φανῶν, ἑξαπτερύγων καὶ τοῦ ἱερατείου καὶ ἀκολουθούντων τῶν πατέρων καὶ τῶν ἀφιχθέντων διὰ νὰ ἑορτάσουν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος τὸ Πάσχα προσκυνητῶν, ἐξερχόμεθα τοῦ Ναοῦ Εἰς τὸ μέσον δὲ τοῦ προαυλίου ὅπου ὑπάρχει «τρισκέλιον», ὁ ἡγούμενος ἀναγιγνώσκει τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Ἀναστάσεως καὶ ἀκολούθως ἐκφωνεῖ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη ...». Τὴν αὐτὴν στιγμὴν οἱ κώδωνες, σιδηροσήμαντρα καὶ ξυλοσήμαντρα ποὺ ἂν τὰ ἀπαριθμήσωμεν ὑπερβαίνουν τὰς δύο δεκάδας — εἰς μερικὰς Μονὰς τὰς τρεῖς καὶ τέσσαρας — σημαίνοντα ἀπὸ τούς νέους ἀδελφοὺς καὶ τοὺς δοκίμους μὲ τόσον θόρυβον ποὺ μόλις ἀκούεται τὸ ψαλλόμενον «Χριστὸς Ἀνέστη».

Μὲ ἐζωγραφισμένην τὴν χαρὰν εἰς τὰ πρόσωπα, πατέρες καὶ προσκυνηταὶ ἐπαναλαμβάνουν αὐτὸ καὶ ἀφοῦ τελειώσῃ ὁ ὡρισμένος ἀριθμὸς ποὺ πρέπει νὰ ἐπαναληφθῇ, ἡ πομπὴ περιέρχεται τὸν ναὸν ἐνῶ ὁ νεαρὸς κανονάρχης, τώρα μὲ χαρά, κανοναρχεῖ τὸ « Ἀναστάσεως ἡμέρα...». Τὸν ἴδιον κύκλον μὲ τὸν ἐπιτάφιον εἰς χεῖρας περιήλθομεν καὶ κατὰ τὴν χθεσινὴν ἡμέραν, ἀλλὰ πόσον διαφορετικά! Χθὲς τροπάρια λυπηρά, ἐνῶ σήμερον χαρμόσυνα Χθὲς οἱ κώδωνες μᾶς ἐνέπνεον τὴν λύπην, ἐνῶ σήμερον προκαλοῦν τὴν χαράν. Χθὲς ὅλα μᾶς ἔφερον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας τὴν ταφὴν καὶ σήμερον τὴν Ἀνάστασιν. Χθὲς τὸν θάνατον καὶ σήμερον τὴν ζωήν. Χθὲς τὸν ᾅδην καὶ τὴν καταδίκην καὶ σήμερον τὸν παράδεισον καὶ τὴν δικαίωσιν. Χθὲς τὴν κατάραν καὶ σήμερον τὴν λύτρωσιν. Χθὲς τὸ σκότος καὶ σήμερον τὸ φῶς. Χθὲς τὸν Χριστὸν εἴδομεν ἄνθρωπον καὶ σήμερον Θεόν. Χθὲς συνεκινήθημεν ἀπὸ οἶκτον καὶ σήμερον ἀπὸ εὐγνωμοσύνην.

Εἰσερχόμεθα ἤδη εἰς τὸν ναόν. ἔνθα οἱ ἐκκλησιαστικοὶ κατὰ τὴν ἀπουσίαν μας ἥναψαν ὅλους τοὺς πολυελαίους -περὶ τοὺς

ΑΘΩΝΙΚΗ ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

ἐννέα- τὰ μανουάλια καὶ ὅλα τὰ κεριά, δρακόντια καὶ κανδήλας (τὸ τυπικὸν γράφει ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ τίποτε σβηστὸ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὸν ναὸν καὶ ὁ μοναχὸς ἐκκλησιάρχης εὐκολώτερον δύναται τὰ παραβῇ ἕν ἄρθρον τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τοῦ Ἁγ. Ὄρους ἤ μίαν διάταξιν τοῦ τυπικοῦ). Μέσα εἰς τὸν πλημμυρισμένον ἀπὸ φῶς καὶ περισσότερον ἀπὸ χαρὰν ναόν, ψάλλεται τώρα ὁ Ἀναστάσιμος Κανών, καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοὺ λόγου τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου «Εἴ τις εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος, .», ἀρχίζει ἡ Θεία λειτουργία διὰ νὰ τελειώσῃ ὀλίγον μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.

Εἰς τὸ κοινωνικόν, ὅλοι οἱ πατέρες καὶ πολλοὶ προσκυνηταὶ προσέρχονναι καὶ λαμβάνουν μέρος ἀπὸ τὸν «μόσχον τὸν σιτευτόν» καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ μεγαλυτέρα καὶ ὡραιοτέρα ἱκανοποίησις, τὸ πλουσιώτερον καὶ ὡραιότερον τῶν ἐδεσμάτων ποὺ θὰ ἑτοιμάσουν κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτήν. Μετὰ τὴν ἔξοδον τοῦ ἱερατείου, εἰσερχόμεθα ἀμέσως εἰς τὴν «Λιτήν» τῶν ὑλικῶν ἐδεσμάτων, ἀλλὰ πλουσίαν ἐκ πνευματικῶν τοιούτων, τράπεζάν μας.

Μαζὺ μὲ τοὺς πατέρας καὶ οἱ φιλοξενούμενοι, οἵτινες εἶναι πολλοὶ καὶ πάσης τάξεως. Δὲν λείπει ὁ ἐπιστήμων καὶ ὁ ἐπιχειρηματίας ἤ ὁ ὑπάλληλος, οὐδὲ ὁ ἐργάτης καὶ ὁ ἐπαίτης. Τὰ φαγητὰ εἶναι ἕτοιμα καὶ δι᾽ ὅλους τὰ ἴδια καὶ δύο-τρεῖς ἐκ τῶν νεωτέρων ἀδελφῶν κινοῦνται δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ διὰ νὰ συμπληρώσουν πᾶν ὅ,τι ἐξ ἀβλεψίας των παρέλειψαν. Ὁ ἀναγνώστης ἐκ τοῦ ἄμβωνος ἀναγιγνώσκει ὁμιλίαν σχετικὴν μὲ τὴν μεγάλην ἡμέραν τῆς λυτρώσεως, ἥτις εἶναι γλυκυτέρα καὶ ὡραιοτέρα τῶν πλουσίων φαγητῶν «ὡς γλυκέα τῷ λάρυγγί μου τὰ λόγιά σου, ὑπὲρ μέλι τῷ στόματί μου». Μετὰ τὸ τέλος τῆς τραπέζης ἕκαστος ἀπέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν του διὰ νὰ ἀναπαυθῇ ἀπὸ τὸν κόπον τῆς ὁλονυκτίου ἀγρυπνίας.

Τὸ ἀπόγευμα οἱ κώδωνες μᾶς προσκαλοῦν καὶ πάλιν διὰ τὸν ἑσπερινόν. Οἱ ψάλται ψάλλουν τὰ χαρμόσυνα τροπάρια τοῦ ἑσπερινοῦ, ἐνῶ οἱ ἀνημμένοι πολυέλαιοι πηγαινοέρχονται σχηματίζοντες κύκλους, εἰς τρόπον ὥστε νὰ νομίζῃ κανεὶς ὅτι εὑρίσκεται εἰς ἄλλον κόσμον. Μετὰ τὴν εἴσοδον, οἱ ἱερεῖς ἐξέρχονται τοῦ ἁγίου Βήματος καὶ καταλαμβάνουν στασίδια εἰς τὰ κεντρικώτερα σημεῖα τοῦ μεγάλου ναοῦ καὶ ἀναγιγνώσκουν τὸ κατὰ Ἰωάννην

ΑΘΩΝΙΚΗ
ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

Εὐαγγέλιον «Οὔσης ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ...». Πρῶτον ἄρχεται ὁ ἡγούμενος καὶ ἐπαναλαμβάνεται κάθε στάσις ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς καὶ διακόνους. Πάντοτε δὲ συμβαίνει νὰ παρευρίσκωνται ἀλλοεθνεῖς ἱερεῖς καὶ διάκονοι ἢ καὶ προσκυνηταί, ὅτε ἀναγιγνώσκεται τὸ Εὐαγγέλιον καὶ εἰς τὰς γλώσσας αὐτῶν. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Εὐαγγελίου, οἱ ἱερεῖς καταλαμβάνουν στασίδια εἰς τὸν δεξιὸν χορὸν ψάλλοντες τὰ ἀπόστιχα, ὅτε ὅλοι οἱ πατέρες καὶ οἱ προσκυνηταὶ διέρχονται καὶ ἀνταλλάσουν τὸν χαιρετισμὸν «Χριστὸς Ἀνέστη» ἢ ὅπως λέγεται τὸν ἐν Χριστῷ ἀσπασμόν.

Ἀμέσως μετὰ τὸν ἑσπερινὸν ἀνερχόμεθα εἰς τὸ ἡγουμενεῖον, ὅπου πάλιν ἀπονέμεται ὁ χαιρετισμὸς τοῦ «Χριστὸς Ἀνέστη» εἰς τὸν ἡγούμενον καὶ λαμβάνουν ὅλοι παρ᾽ αὐτοῦ ἀνὰ δύο αὐγὰ κόκκινα. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν αὐτὴν μέχρι τῆς βραδυνῆς τραπέζης ὅτε μεσολαβεῖ δίωρον χρονικὸν διάστημα, ἕκαστος αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην ν᾽ ἀπομακρυνθῇ ὀλίγον ἀπὸ τὸν θόρυβον τῶν σημάντρων καὶ τῶν κωδώνων, τοὺς ὁποίους οἱ νεαροὶ μοναχοὶ καὶ οἱ δόκιμοι ἔχουν τὴν ἄδειαν, χάριν τῆς ἡμέρας, νὰ σημαίνουν συνεχῶς. Αἱ περισσότεραι συζητήσεις περιστρέφονται πέριξ τοῦ μεγάλου κοσμοσωτηρίου γεγονότος τὸ ὁποῖον ἐπραγματοποιήθη πρὸ 2.000 ἐτῶν, διὰ νὰ ἐκδηλωθῇ τελευταῖον ἡ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν Λυτρωτὴν ὅστις διὰ τοῦ ἰδίου Αὐτοῦ πάθους καὶ τῆς ἀναστάσεως, ἐγένετο τὸ μεγαλύτερον παράδειγμα εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Ἡ τράπεζα, ἥτις οὐδὲν διαφέρει τῆς πρωϊνῆς, εἶναι ἑτοίμη καὶ μᾶς προσκαλεῖ, πάλιν διὰ γενικῶν κωδωνοκρουσιῶν. Ἀκολουθεῖ μικρὰ διακοπὴ καὶ κατόπιν κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἀναγιγνώσκεται εἰς τὸν ναὸν τὸ ἀπόδειπνον σύντομον κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ Πάσχα, διὰ νὰ ἀποσυρθῇ εὐθὺς ἀμέσως ἕκαστος εἰς τὸ δωμάτιόν του, διότι τὴν πρώτην μεταμεσονύκτιον ὥραν (κοσμικὴν) θὰ σημάνῃ ἡ ἀκολουθία τῆς ἑπομένης ἡμέρας

Αὐτὸ εἶναι ἐν συντομίᾳ τὸ Πάσχα εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, καὶ μόνον ὅστις ἐδέχθη τὸν θεῖον φωτισμὸν δύναται νὰ αἰσθανθῇ τὰ σκιρτήματα ἐκεῖνα τῆς ψυχῆς ποὺ τὴν ἀναβιβάζουν πολὺ κοντὰ καὶ εἰς τὸν μόλις πρὸ ὀλίγου καὶ δι᾽ αὐτὴν παθόντα καὶ ἀναστάντα Κύριον.

Βεβαίως διὰ μερικοὺς ἐκ τῶν ἐπισκεπτῶν, οἵτινες συμβαίνει νὰ παρακολουθοῦν μόνον χάριν περιεργείας καὶ μὲ ψυχρότητα,

ΑΘΩΝΙΚΗ ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

ἀναλογιζόμενοι τὰς παντοίας κοσμικὰς στερήσεις διότι τὴν ἁγίαν αὐτὴν ἡμέραν τὴν θέλουν ἡμέραν διασκεδάσεων ἀπολαύσεων καὶ καὶ ἀσωτειῶν, πάντα ταῦτα παρέρχονται ὡς εἰκόνες, ἀλλ᾽ ἂν ὑπάρχουν στερήσεις κοσμικῶν ἀπολαύσεων, ὁ πλοῦτος τῶν πνευματικῶν τοιούτων δὲν δύναται νὰ συγκριθῇ μὲ οὐδεμίαν χαρὰν ἐν τῷ κόσμῳ. Δὲν ἔχει τὰς διασκεδάσεις, τὰς καταχρήσεις τοῦ οἴνου καὶ ἐν γένει τὰς ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου, ἀλλὰ δὲν ἔχει καὶ τὰ ἐπακόλουθα αὐτῶν. Διότι δὲν εἶναι ὀλίγοι οἵτινες τὴν ἡμέραν αὐτὴν τῆς χαρᾶς, τῆς ἀπολυτρώσεως καὶ τῆς ζωῆς, τὴν κάμνουν ἡμέραν δυστυχίας των καὶ δὲν εἶναι ἀκόμη ὀλίγοι ποὺ τὴν ἔκαμον καὶ ἡμέραν θανάτου των σωματικοῦ καὶ ψυχικοῦ.

Ὁ γράφων τὰς πτωχὰς ταύτας γραμμὰς ἔχει πικρὰν πεῖραν τοῦ δράματος αὐτοῦ, διότι ἀποτελεῖ «σάρξ ἐκ τῆς σαρκὸς καὶ ὀστοῦν ἐκ τῶν ὀστέων» τοῦ ἰδίου κόσμου, ἀλλὰ δόξα καὶ τιμὴ εἰς τὸν ἀναστάντα Θεὸν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συμπαθείας, ὅστις συνανέστησε καὶ αὐτὸν εἰς τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς του ἐκ τῆς ἀθλιότητος τῆς βασιλευούσης ἐν τῇ σημερινῇ κοινωνίᾳ.

Ἀ .....

μαθητὴς Ἀθωνιάδος Σχολῆς

ΑΠΟ ΟΣΑ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ

... Τὸ λαμπρὸν περιοδικὸν ὑμῶν « ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ » τακτικὰ λαμβάνομεν. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν καὶ σᾶς συγχαίρομεν, διότι ἐπὶ τέλους καὶ ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος ἐκπέμπεται καὶ μία ἀκτὶς φωτὸς καὶ πληροφορεῖ τὸν χριστιανικὸν, τὸν Ἑλληνοχριστιανικὸν κόσμον, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ σύμπαντα τὸν χριστιανικὸν κόσμον, ὅτι ἡ λαμπὰς τοῦ Ἁγίου Ὄρους δὲν ἀπέσβετο. Ἐλπίζομεν, ὅτι τὸ περιοδικὸν ὑμῶν, ὀλίγον κατ᾽ ὀλίγον συμπληρούμενον καὶ ἀνδρούμενον θὰ ἀναδειχθῇ μίαν ἡμέραν εἰς λαμπρὸν ΔΕΛΤΙΟΝ τοῦ Ἁγιορειτικοῦ κόσμου καὶ θὰ πληροφορήσῃ τὴν «διακονίαν» τοῦ μοναχισμοῦ ἐν τῷ Ὀρθοδόξῳ καὶ τῷ ἐν γένει χριστιανικῷ κόσμῳ. Ἂς τὸ εὐχηθῶμεν τοῦτο νὰ γίνῃ μίαν ὥραν ταχύτερον.....

Ὁ Ἐδέσσης καὶ Πέλλης Διονύσιος

ΑΘΩΝΙΚΗ ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΑ ΠΑΧΩΜΙΟΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ ΜΙΚΡΑΓΙΑΝΝΑΝΙΤΟΥ*

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, λέγομεν τὸ Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, μεθ' ὅ τὸ Θεὸς Κύριος κλ. τετράκις.

Εἶτα. Ἦχος δ΄. Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὡς ἐναθλήσας ἐν ὑστέροις τοῖς χρόνοις, καὶ δοξασθεὶς παρὰ Χριστοῦ ἐπαξίως, Ὁσιομάρτυς Ἅγιε Παχώμιε, ἴασιν καὶ λύτρωσιν, χαλεπῶν νοσημάτων, καὶ πταισμάτων -ἄφεσιν, ταῖς πρεσβείας σου δίδου, τοῖς προσιοῦσι πίστει ἀκλινεῖ, τῷ ἱερῷ σου λειψάνῳ ἑκάστοτε.

Θεοτοκίον

Οὐ σιωπήσομεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι. Εἰ μὴ γὰρ σύ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα, ἐκ σοῦ· σοὺς γάρ δούλους σῴζεις ἀεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν΄. καὶ ὁ κανὼν οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

«Ρῶσιν Παχώμιε ἀεὶ ἡμῖν δίδου. Γερασίμου».

Ὠδή α.΄ Ἦχος πλ. δ.΄ Ὑγρὰν διοδεύσας ὡσεί ξηράν.

Ρημάτων ψυχῆς μου τῆς ταπεινῆς, ἐπάκουσον μάκαρ, καὶ παράσχου μοι συμπαθῶς, τῆς σῆς ἀντιλήψεως τὴν χάριν, Ὁσιομάρτυς θεόφρον Παχώμιε.

Ὡς δῶρον πλουτήσαντες ἱερόν, Παχώμιε Μάρτυς, τὸ σὸν λείψανον τὸ σεπτόν, προσφεύγομεν τούτῳ πάσῃ ὥρα, καὶ παντὸς πόνου ταχέως λυτρούμεθα.

---

* Ὁ ἀνωτέρω παρακλητικὸς κανὼν συνετάγη ὑπὸ τοῦ Μοναχοῦ Γερασίμου, παρακλήσει ἀδελφοῦ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς ὅστις εἶναι ὁ δεύτερος ἰαθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Παχωμίου ἐκ πολυχρονίου ἀσθενείας τοῦ στομάχου. Ὁ πρῶτος. ὡς ἐσημειώσαμεν εἰς τὸ τεῦχος Μαρτίου-Ἀπριλίου 1953 (34-35), ἰάθη ἐκ σοβαρᾶς καὶ ἐπικινδύνου ἀσθενείας, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ παραχωρηθὲν ἡμῖν ἱ. λείψανον εἰσήρχετο ἐντὸς τῆς Μονῆς κατὰ τὴν ἐκ τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Πάτμου μετακομιδὴν αὐτοῦ.

ΑΘΩΝΙΚΗ ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

Σωμάτων ὀδύνας τὰς χαλεπάς, καὶ ψυχῶν τὰς νόσους, τῇ πρεσβείᾳ σου πρὸς Θεόν, ἴασαι Παχώμιε θεόφρον, τῶν ἀδιστάκτῳ ψυχῇ προσιόντων σοι.

Θεοτοκίον

Ἰσχὺν ἡμῖν δίδου κατὰ παθῶν, καὶ δύναμιν θείαν, Παντευλόγητε Μαριάμ, πατεῖν τοῦ ἐχθροῦ τὰς ἐπινοίας, ἅς καθ᾽ ἡμῶν ἐπιφέρει ἑκάστοτε.

Ὠδὴ γ.΄ Οὐρανίας ἁψίδος.

Νοσημάτων παντοίων, θεραπευτὴν ἔνθεον, καὶ πρὸς τὸν Σωτῆρα μεσίτην, σέ ἀξιόθεον, ἔχοντες Ἅγιε, πάσης ἀνάγκης καὶ βλάβης, πάντοτε λυτρούμεθα, τῇ ἀντιλήψει σου.

Πεποιθὼς σοι προσῆλθεν, ἀπὸ ψυχῆς Ἅγιε, ὁ τῷ τοῦ στομάχου ἀλγήσας, δεινῷ νοσήματι, καὶ τεθεράπευται, ἐκ τοῦ σεπτοῦ σου λειψάνου˙ ὅθεν καὶ κηρύττει σου, χάριν τὴν ἔνθεον.

Ἀληθῆ θεραπείαν, καὶ θαυμαστὴν ἴασιν, ὡς τοῖς τρυχομένοις ἐν πόνοις, παρέσχες Ἅγιε, οὕτως ἀπάλλαξον, τὴν λογικὴν ταύτην ποίμνην, τὴν σὲ μεγαλύνουσαν, πάσης στενώσεως.

Θεοτοκίον

Χαῖρε Ἄχραντε Κόρη, ἡ τὸν Θεὸν τέξασα, καὶ τῶν Προπατόρων τὴν λύπην, ἐξαφανίσασα. Ἀλλ᾽ ὦ Πανάμωμε, λῦσον κἀμοῦ τὰς ὀδύνας, καὶ τῶν πολεμούντων με, παθῶν ἀπάλλαξον.

Διάσωσον Ὁσιομάρτυς Παχώμιε πάσης βλάβης, τοὺς ἐν πίστει τῇ σῇ πρεσβείᾳ προστρέχοντας, καὶ προσκυνοῦντας τὸ ἅγιον λείψανόν σου.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἴτησις καὶ τὸ κάθισμα. **Ἦχος β΄. Πρεσβεία θερμή.**

Πρεσβεύειν θερμῶς, Ὁσιομάρτυς ἔνδοξε, μὴ παύσῃ Χριστῷ, ὑπὲρ τῶν εὐφημούντων σε, ὡς ἂν ἀεὶ ρυώμεθα, νοσημάτων παντοίων καὶ θλίψεων, καὶ τῶν δεινῶν τοῦ ἐχθροῦ προσβολῶν, οἱ πρέσβυν πλουτοῦντές σε πρὸς Κύριον.

ΑΘΩΝΙΚΗ ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

Ὠδὴ δ΄ Εἰσακήκοα Κύριε.

Ὡς ἁγίασμα ἔνθεον, ἡ Ἁγίου Παύλου Μονὴ Παχώμιε, τὸ σὸν λείψανον πλουτήσασα, ἐξ αὐτοῦ καρποῦται χάριν ἄφθονον.

Μετὰ πίστεως Ἅγιε, ἐπικληθεὶς τὸ θεῖόν σου ὄνομα, τῆς νεφρίτιδος λελύτρωται, ὁ ἀλγῶν σφοδρῶς ἐκ ταύτης πρότερον.

Ἰασμὸν αἴτει πάντοτε, καὶ πταισμάτων λύσιν θεῖε Παχώμιε, τῇ παρούσῃ ἀδελφότητι, τῇ ἐξόχως Ἅγιε τιμώσῃ σε.

Θεοτοκίον

Ἐν τῇ σκέπῃ σου Πάναγνε, οἱ ἐν τῇ παρούσῃ Μονῇ προστρέχοντες, καθ᾽ ἑκάστην κομιζόμεθα, τῆς σῆς προστασίας τὰ δωρήματα.

Ὠδὴ ε.΄ Φώτισον ἡμᾶς.

Ἄνοσον ἡμῶν, τὴν ζωὴν καὶ ἀστασίαστον, διαφύλαττε Παχώμιε σοφέ, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου δεόμεθα.

Ἔχει σε θερμόν, πρὸς Θεὸν μεσίτην Ἅγιε, ἡ Μονὴ Ἁγίου Παύλου ἡ σεπτή· διὰ τοῦτο ἐγκαυχᾶται τῷ λειψάνῳ σου.

Ἴασαι ἡμῶν, τῆς ψυχῆς τὰ ἀρρωστήματα, καὶ σωμάτων καχεξίας καὶ πληγάς, τῇ σῇ χάριτι Παχώμιε μακάριε.

Θεοτοκίον

Ἥλιον Χριστόν, τὸν ἀνέσπερον κυήσασα, φωταγώγησον ἡμῶν τοὺς λογισμούς, φωτοτόκε Θεοτόκε Ἀειπάρθενε.

Ὠδὴ στ.΄ Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον.

Μνημόνευε, ἐκτενῶς πρὸς Κύριον, παμμακάριστε Παχώμιε θεῖε, τῆς ἱερᾶς ἀδελφότητος ταύτης, ἧς κοινωνὸς ἐχρημάτισας πρότερον, ὡς ἂν ζωὴν τὴν ἀληθῆ, ἐν Χριστῷ θεοθρόνως ἀνύωμεν.

Ἰσχύϊ, τῶν πρεσβειῶν σου Ἅγιε, ἐκ τοῦ ἄλγους τοῦ νεφροῦ ἐκουφίσθη, ὁ ἀδελφὸς ὁ πιστῶς σε φωνήσας, ὅθεν καὶ χαίρων Παχώμιε ἔδραμε, πρὸς ὑπαντὴν τὴν ἱεράν, τοῦ τιμίου καὶ θείου λειψάνου σου.

Νοσήσας, ἐξ ἀφορήτου ὀδύνης, τοῦ στομάχου ἀδελφὸς ἄλλος Μάρτυς, τῷ σῷ ἁγίῳ ἐχρίσθη ἐλαίῳ, καὶ θεραπείαν ταχεῖαν ἐδέξατο· ἀλλὰ καὶ νῦν πάσης πληγῆς, καὶ φθορᾶς τοὺς τιμῶντάς σε λύτρωσαι.

ΑΘΩΝΙΚΗ ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

Θεοτοκίον

Δακρύων μοι, σταλαγμοὺς χορήγησον, οἷα κρήνη δαψιλοῦς εὐσπλαχνίας, ἵνα ἐκπλύνω ψυχῆς μου τὸν ρύπον, καὶ καθαρὸς τῷ Χριστῷ παραστήσωμαι, ἐν ὥρᾳ δίκης φοβερᾶς, Θεοτόκε Ἁγνὴ Ἀειπάρθενε.

Διάσωσον Ὁσιομάρτυς Παχώμιε πάσης βλάβης, τοὺς ἐν πίστει τῇ σῇ πρεσβείᾳ προστρέχοντας, καὶ προσκυνοῦντας τὸ ἅγιον λείψανόν σου.

Ἄχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ᾿ ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἴτησις καὶ τὸ Κοντάκιον

Ἦχος β.´ Τοῖς τῶν αἱμάτων σου ρείθροις.

Ὁσιομάρτυς Παχώμιε ἔνδοξε, τῶν ἐν τῷ Ἄθῳ σεμνὸν ἐγκαλλώπισμα, ἡμῶν νῦν τὴν δέησιν πρόσδεξαι, καὶ τοῖς αἰτοῦσι παράσχου τὴν χάριν σου, πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Προκείμενον. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ...

Εὐαγγέλιον Ὁσιομάρτυρος

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου... Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου....

Προσόμοιον. **Ἦχος πλ. β.´ Ὅλην ἀποθέμενοι.**

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός....

Χάρις ἡ τοῦ Πνεύματος, τῷ σῷ ἁγίῳ λειψάνῳ, Ἅγιε Παχώμιε, μυστικῶς σκηνώσασα, νέμει πάντοτε, τῶν παθῶν ἴασιν, τοῖς ἐν εὐλαβείᾳ, καταφεύγουσι τῇ σκέπῃ σου· ὅθεν βοῶμέν σοι. Πλήρου τὰς αἰτήσεις μακάριε, ἡμῶν τῶν προσιόντων σοι, ἐν καιρῷ ἀνάγκης δεόμεθα, καὶ τὸν Ἀθλοθέτην, ἱκέτευε Χριστὸν διὰ παντός, πταισμάτων δοῦναι συγχώρησιν, τοῖς σὲ μακαρίζουσι.

Ὠδὴ ζ.´ Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἰατρεύειν ὀδύνας, καὶ παρέχειν ὑγείαν ψυχῆς καὶ σώματος, Παχώμιε μὴ παύσῃ, στερρὲ Ὁσιομάρτυς, τοῖς ἐκ πίστεως ψάλλουσιν· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ΑΘΩΝΙΚΗ ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

Διανοίᾳ εὐθείᾳ, καὶ ἀγάπῃ τελείᾳ καὶ σεμνοῖς ἤθεσι, καὶ πάσῃ ἐπιδόσει, ἀμέμπτου πολιτείας, ζῆν ἡμᾶς καταξίωσον, τῇ σῇ θερμῇ πρὸς Χριστόν, Παχώμιε πρεσβείᾳ.

Οἱ ἐν ταύτῃ οἰκοῦντες, τῇ Μονῇ τοῦ Ὁσίου Παύλου τοῦ μάκαρος, καὶ Σκήτῃ ἐν τῇ Νέᾳ, προστάτην σὲ καλοῦσιν, Ἀθλοφόρε Παχώμιε, οὓς ῥύου πάσης φθορᾶς καὶ δυσχερείας.

Θεοτοκίον

Ὑπεράμωμε Κόρη, ἡ Θεὸν σαρκωθέντα ἡμῖν κυήσασα, ἐκ μώμου τῆς κακίας, καὶ πάσης ἁμαρτίας, τὴν ψυχήν μου καθάρισον, τῇ ῥυπτικῇ σου Ἁγνή, καὶ θείᾳ ἀντιλήψει.

Ὠδὴ η.΄ Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Γενοῦ μοι Μάρτυς, καταφυγὴ ἐν ἀνάγκαις, καὶ προπύργιον κατὰ τῶν ἐναντίων, ἵνα σε γεραίρω, Παχώμιε θεόφρον.

Ἔχοντες Μάρτυς, τὸ λείψανόν σου τὸ θεῖον, τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἀεὶ καθαγιάζον, ἐξ αὐτοῦ τρυγῶμεν, σωτηριώδεις δόσεις.

Ρῶσιν λαμβάνει, κατὰ ψυχήν τε καὶ σῶμα, ὁ προστρέχων σου τῷ ἱερῷ λειψάνῳ· ὅθεν σου τὴν χάριν, Παχώμιε ὑμνοῦμεν.

Θεοτοκίον

Ἀκαταφλέκτως, τὸ πῦρ τὸ ἄστεκτον Κόρη, τὸν Ὑπέρθεον Λόγον σαρκὶ τεκοῦσα, τὴν ἐν ἐμοὶ φλέξον, τῆς ἁμαρτίας ὕλην.

Ὠδὴ θ.΄ Κυρίως Θεοτόκον.

Συνόμιλος Μαρτύρων, πέλων Ἀθλοφόρε, σὺν τῷ κλεινῷ Γεωργίῳ ἱκέτευε, ὑπὲρ τῆς ποίμνης σου ταύτης μάκαρ Παχώμιε.

Ἰδοὺ τῷ σῷ λειψάνῳ, πίστει παρεστῶτες, ἁγιασμὸν ἐξ αὐτοῦ ἐκδεχόμεθα, καὶ τὴν πλουσίαν σου χάριν θεῖε Παχώμιε.

Μονῆς Ἁγίου Παύλου, καὶ τῆς Νέας Σκήτης, θεοπρεπὲς ἀγαλλίαμα πέφηνας· ὅθεν αὐτὰς πάσης λύπης ῥῦσαι Παχώμιε.

Ὁλόφωτος ὑπάρχων, ἐν σκηναῖς Ἁγίων, ἠγλαϊσμένε Παχώμιε Ἅγιε, τὴν τῶν παθῶν μου ὁμίχλην φωτί σου σκέδασον.

Θεοτοκίον

Ὑπέραγνε Μαρία, Μῆτερ τοῦ Ὑψίστου, τὴν ταπεινήν μου καρδίαν ἀνύψωσον, πρὸς ἀρετῶν ἀνυψώσεις πρὸς θείαν ἔλλαμψιν.

ΑΘΩΝΙΚΗ ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

Τὸ Ἄξιον ἐστὶ καὶ τὰ μεγαλυνάρια.

Χαίροις τῶν Ὁσίων ὁ μιμητής, καὶ τῶν Ἀθλοφόρων, ὁ ἰσότιμος ἀληθῶς, Παχώμιε θεῖε, Χριστοῦ Ὁσιομάρτυς, ᾧ πρέσβευε σωθῆναι τοὺς σὲ γεραίροντας.

Πόνοις ἐγκρατείας ἀσκητικῶς, ἁγνισθείς ἐν Ἄθῳ, πρὸς ἀγῶνας μαρτυρικούς, ὥρμησας ἀνδρείως καὶ ἤθλησας νομίμως, ὑπὲρ Χριστοῦ τῆς δόξης μάκαρ Παχώμιε.

Χαίροις τῆς Ρωσίας γόνος σεπτός, καὶ Μονῆς τῆς Πάτμου, θεοδώρητος θησαυρός, χαίροις θεῖον κλέος, Μονῆς Ἁγίου Παύλου, καὶ Νέας Σκήτης δόξα Μάρτυς Παχώμιε.

Πίστει μετηνέχθη τὸ ἱερόν, λείψανόν σου Μάρτυς, ἐκ τῆς Πάτμου ὡς θησαυρός, καὶ τῇ θείᾳ Μάνδρᾳ, λαμπρῶς ἐθησαυρίσθη, τοῦ Παύλου τοῦ Ὁσίου Μάρτυς Παχώμιε.

Ρύστην σε πλουτήσαντες ἐκ Θεοῦ, πόνων τε καὶ νόσων, καταφεύγομεν εὐλαβῶς, Παχώμιε μάκαρ, τῷ θείῳ σου λειψάνῳ, καὶ τῶν δεινῶν τὴν λύσιν ἐκ σοῦ λαμβάνομεν.

Πρέσβευε ἀπαύστως πρὸς τὸν Θεόν, σύν τῷ Γεωργίῳ, τῷ ἐν Μάρτυσι θαυμαστῷ, καὶ τῷ θείῳ Παύλῳ, Παχώμιε θεόφρον, ὑπὲρ τῆς Μάνδρας ταύτης τῆς εὐφημούσης σε.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρὶου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ τρισάγιον, τὰ συνήθη τροπάρια, ἐκτενὴς καὶ ἀπόλυσις, μεθ᾽ ἥν τὸ ἑπόμενον.

Ἦχος β.΄ Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Πάντας τοὺς προστρέχοντας πιστῶς, τῷ σεπτῷ λειψάνῳ σου Μάρτυς, καὶ ἐκζητοῦντας θερμῶς, Ἅγιε Παχώμιε, τὴν σὴν βοήθειαν, πειρασμῶν ἀπολύτρωσαι, καὶ πόνων καὶ νόσων, καὶ παντοίων θλίψεων, καὶ περιστάσεων, ρῶσιν καὶ ὑγείαν παρέχων, ταῖς σαῖς πρὸς Χριστὸν ἱκεσίαις, καὶ πταισμάτων λύσιν ἡμῖν πάντοτε.

Δίστιχον.

Φωνὴν τὴν ἱκέσιον συμπαθῶς δέξαι
Ἣν σοι Γεράσιμος Παχώμιε φέρει.

ΑΘΩΝΙΚΗ ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ταπεινοφροσύνη καὶ ταπεινολογία.

Ἡ ταπεινοφροσύνη ἢ πτωχεία τοῦ πνεύματος (Ματθ. ε.΄ 3) ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τοῦ χριστιανικοῦ καταρτισμοῦ, τὴν βασιλίδα τῶν ἀρετῶν καὶ τὸ ἀπαραίτητον προσὸν διὰ τὴν εἴσοδον παντὸς εἰς τὴν οὐράνιον τοῦ Κυρίου βασιλείαν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Κύριος εἰς τὴν περίφημον ἐπὶ τοῦ Ὄρους ὁμιλίαν Αὐτοῦ ἀναφέρων τὰς ἀρετάς, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ἔχουν οἱ ὀπαδοὶ Αὐτοῦ, ἔθεσε ταύτην ὡς πρώτην. Εἶναι δὲ ταπεινοφροσύνη ἡ συναίσθησις τῶν ἁμαρτιῶν μας, ἡ γνῶσις τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἑαυτοῦ μας, τὸ ἄλλως «γνῶθι σαυτὸν» ἢ αὐτογνωσία λεγόμενον, ἡ ἐπίγνωσις, ἐὰν ἔχωμεν καὶ τι καλόν, ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι ἔργον ἡμῶν ἀλλ' «ἄνωθέν ἐστι καταβαῖνον» (Ἰάκ. α.΄ 17) «Θεοῦ τὸ δῶρον» (Ἐφ. β.΄ 8). Καὶ διὰ νὰ δώσωμεν τὸν λόγον εἰς τὸν θεῖον Χρυσόστομον, ταπεινοφροσύνη εἶναι «μηδὲν μηδέποτέ περὶ ἑαυτῶν μέγα φαντάζεσθαι». Ὅταν ὑπάρχῃ παρ' ἡμῖν τοιοῦτον φρόνημα, κατ' ἀναπότρεπτον ψυχολογικὸν νόμον, θὰ ἐκδηλοῦται δι' ἔργων καὶ λόγων. Δὲν θὰ ζητοῦμεν τιμὰς καὶ πρωτοκαθεδρίας· ὑβριζόμενοι δὲν θὰ στεναχωρούμεθα, παραγνωριζόμενοι δὲν θὰ δυσανασχετῶμεν, ὁμιλοῦντες περὶ ἡμῶν αὐτῶν θὰ ἐκφραζώμεθα μετριοφρόνως διὰ ταπεινῶν λόγων.

Δυνατὸν ὅμως νὰ ὑπάρχωσι ταπεινοὶ λόγοι ὡς κρίσις περὶ ἡμῶν αὐτῶν ἄνευ ταπεινοῦ φρονήματος, νὰ ὑπάρχῃ ταπεινολογία μόνον καὶ ὄχι ταπεινοφροσύνη.

Τοῦτο ἔχων ὑπ' ὄψιν του ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος ἔλεγε «ταπεινοφροσύνην δὲ οὐ τὴν ἐν ῥήμασι λέγω, οὐδὲ τὴν ἐπὶ τῆς γλώττης, ἀλλὰ τὴν ἐν τῇ διανοίᾳ, τὴν ἀπὸ τῆς ψυχῆς, τὴν ἐν συνειδότι, ἣν ὁ Θεὸς δύναται μόνος ὁρᾶν».

Ταλαίπωροι ἡμεῖς, ποσάκις ὑποπίπτομεν εἰς τὴν ταπεινολογίαν! Γράφομεν π.χ. «ὁ ἐν μοναχοῖς ἐλάχιστος», ἐνῷ, ἐνίοτε, τοῦτο δὲν εἶναι φρόνημα ἡμῶν καὶ ἀπόδειξις τούτου ἡ στενοχωρία, ἣν δοκιμάζομεν, ἂν τοῦτο εἴπωσι περὶ ἡμῶν ἄλλοι. Ὁ πάπας τῆς Ρώμης ὑπογράφεται μὲ τὴν φράσιν Servus Servorum dei (δοῦλος τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ) καὶ ἔχει φρόνημα ὅτι εἶναι ὁ τοποτηρητὴς τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀπὸ τὰ πρωτεῖα δὲ αὐτὰ ἐδιχάσθη ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Ἂς δεώμεθα ἐκτενῶς τοῦ Κυρίου νὰ μᾶς δώσῃ τὴν ταπεινοφροσύνην καὶ φυλάξῃ ἀπὸ τὴν παραποίησιν ταύτης, τὴν ταπεινολογίαν.

ΑΘΩΝΙΚΗ ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

Μία ἐπέτειος.

Ἑκατὸν πεντήκοντα ἐνιαυτοὶ παρῆλθον ἀφ' ἧς (10 Ἰουνίου 1806) ὁ μέγας καὶ πολὺς διδάσκαλος τοῦ Γένους καὶ ἐπίσκοπος ἐν Ρωσίᾳ Σραβνίου καὶ Χερσῶνος Εὐγένιος ὁ Βούλγαρις ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ἐν τῇ ἐν Ρωσίᾳ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Νέφσκη, εἰς ἣν ἀπὸ τοῦ 1802 ἐφησύχαζε.

Ὁ μέγας οὗτος διδάσκαλος, ὅς ὑπὸ τοῦ Κούμα ὠνομάσθη νέος Πλάτων, κάτοχος γενόμενος εἰς μέγαν βαθμὸν τῆς θύραθεν καὶ ἔσω παιδείας, ὡς οἱ μεγάλοι τῆς Ἐκκλησίας Πατέρες, κατέχων ἅπασαν τὴν ἐπιστημονικὴν γνῶσιν τῆς ἐποχῆς του καὶ ἄριστα ἐννέα γλώσσας, κατέδειξεν ἔργῳ καὶ λόγῳ ὅτι ἡ κατὰ κόσμον σοφία (ἐπιστήμη) δὲν ἀντιτίθεται πρὸς τὴν χριστιανικὴν σοφίαν, ὡς ἰσχυρίζοντο οἱ τότε ἄπιστοι καὶ ὅτι αὕτη δέον νὰ τίθεται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Ὑπῆρξε χριστιανὸς ἀγωνιστὴς ὑπὲρ τῶν χριστιανικῶν ἰδεωδῶν «ἕτοιμος ἀεὶ πρὸς ἀπολογίαν παντὶ τῷ αἰτοῦντι λόγον περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος μετὰ πραότητος» (Α.΄ Πέτρ. γ.΄ 15). διὰ τοῦ λόγου καὶ τῆς γραφῖδος. Ἐξέδωκεν ὑπερπεντήκοντα σοφὰ ἔργα μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ «σχεδίασμα περὶ ἀνεξιθρησκείας» ἀνωνύμως τοῦτο διὰ νὰ προφυλάξῃ τὴν νεότητα ἐκ τοῦ πνευματικοῦ δηλητηρίου τοῦ Βολταίρου, «τῆς ἀθέου Βολταιρικῆς ἀδιαφορίας» ὡς σημειοῖ ὁ Ἀθανάσιος Πάριος.

Τὸν Βολταῖρον εἰρωνευθέντα αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας Φρειδερίκου διὰ τὰς χριστιανικάς του πεποιθήσεις κατέστησεν ἄναυδον εἰπὼν τὰ ἑξῆς: «εἰ μὲν τὰ παρὰ σοῦ λεγόμενα εἰσιν ὀρθά, ἐγὼ ὁ ἄλλως φρονῶν δὲν βλάπτομαι, εἰ δὲ ὀρθὰ ἅπερ ἐγὼ φρονῶ τότε ὁποία τιμωρία διαδέξεται σὲ τὸν ἐναντία φρονοῦντα;»

Διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίλλου Σχολάρχης τῆς ἐν ἔτει 1749 ἱδρυθείσης ἐνταῦθα περιωνύμου Ἀθωνιάδος Σχολῆς ἀνήγαγεν αὐτὴν κατὰ τὸ ἑξαετὲς διάστημα τῆς σχολαρχίας του (1753-1759) εἰς μεγάλην περιωπήν, διδάσκων ἀπὸ πρωΐας μέχρι βαθείας νυκτὸς Θεολογίαν, Φιλοσοφίαν, Ἀστρονομίαν, Μαθηματικὰ καὶ Φυσικά. Ἔθεσε μάλιστα καὶ τὴν κάτωθι ἐπιγραφὴν ἐν αὐτῇ, ἥτις ὑπενθυμίζει τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Πλάτωνος εἰς τὴν Ἀκαδημίαν.

Γεωμετρήσων εἰσίτω, οὐ κωλύω.

τῷ μὴ θέλοντι συζυγήσω τὰς θύρας.

Παρ' αὐτοῦ ἐμορφώθησαν καὶ ἀνεδείχθησαν θεράποντες τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τοὺς σκοτεινοὺς τῆς δουλείας χρόνους οἱ ἐπιφανεῖς λόγιοι: ὁ ἐπίσκοπος Κορινθίας Μακάριος Νοταρᾶς, ὁ Ἀθανάσιος Πάριος, ὁ Σέργιος Μακραῖος, ὁ ἱεραπόστολος ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς

ΑΘΩΝΙΚΗ ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

καὶ ἄλλοι πολλοί. Τὰ Ἰωάννινα, ἡ Κοζάνη, ἡ Θεσσαλονίκη, ὁ Ἄθως, ἡ Κωνσταντινούπολις, ἡ Πετρούπολις καὶ ἡ Χερσῶν ὑπῆρξαν στάδια τῶν εὐγενῶν ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀγώνων τοῦ χριστιανοῦ τούτου Πλάτωνος.

Ἡ ἑκατοστὴ πεντηκοστὴ ἐπέτειος τῆς πρὸς Κύριον ἀποδημίας του, φρονοῦμεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ παρέλθῃ ἐν σιγῇ. Ἡ Ἀθωνιὰς Σχολή, ἣν ἐκλέϊσε καὶ εἰς ἣν ἐκληροδότησε μέρος τῆς πενιχρᾶς περιουσίας του, δέον δι᾽ ὁμιλιῶν καὶ μνημοσύνων νὰ τιμήσῃ πρεπόντως τὴν μνήμην τοῦ μεγάλου αὐτῆς Σχολάρχου καὶ διδασκάλου τοῦ Γένους κορυφαίου· τιμῶσα δὲ τοῦτον θὰ τιμήσῃ καὶ ἑαυτήν.

Ἀλλὰ μόνον ἡ Ἀθωνιὰς θὰ ἐπιτελέσῃ τὸ καθῆκον της καὶ τὰ πνευματικὰ ἱδρύματα τοῦ ἐλευθέρου ἤδη Ἔθνους θὰ σιγήσωσι;

Βαρεῖα κληρονομία.

Ὡς ἀναγράφεται εἰς τὴν στήλην τῶν χρονικῶν ὁ πανοσιολογιώτατος Σχολάρχης τῆς Ἀθωνιάδος Ἀρχιμ. Ναθαναὴλ Λαυριώτης προήχθη εἰς ἐπίσκοπον ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς πάλαι διαλαμψάσης ἐπισκοπῆς Μιλητουπόλεως, τῆς χειροτονίας του γενομένης ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς μεγάλης Ρωσικῆς Σκήτης τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου (Σεράγιον). Σημειωτέον ὅτι εἶναι ἡ πρώτη χειροτονία ἀρχιερέως ἐν Ἁγίῳ Ὄρει. Ἡ Μ. Ἐκκλησία διὰ τῆς χειρονομίας αὐτῆς ταύτης ἠθέλησε νὰ τιμήσῃ τὸν ἅγιον ἡμῶν τόπον καὶ παράσχῃ τοῖς ἁγιορείταις τὴν εὐκαιρίαν νὰ παραστῶσιν εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ τελετὴν τῆς χειροτονίας ἀρχιερέως. Διὰ τοῦτο εἶμεθα εὐγνώμονες τῇ ποτνίᾳ Μητρὶ Μ. Ἐκκλησίᾳ.

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἅγιος Μιλητουπόλεως κ. Ναθαναὴλ ἤδη φέρει πολλαπλῆν καὶ βαρεῖαν κληρονομίαν. Προέρχεται ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας, ἐξ ἧς προῆλθε πλειὰς ἁγίων ἀρχιερέων καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀπεδήμησαν πρὸς Κύριον 26 Πατριάρχαι καὶ 144 ἀρχιερεῖς· κατέχει τὴν ἕδραν τοῦ Σχολάρχου τῆς Ἀθωνιάδος, ἣν ἐκλέϊσεν ὁ μέγας ἐπ᾽ ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ Εὐγένιος ὁ Βούλγαρις· φέρει τὸν τίτλον τοῦ Μιλητουπόλεως, ὃν ἐτίμησεν ὁ ἁγιώτατος Ἱερόθεος, ὁ ἔνσαρκος αὐτὸς ἄγγελος.

Συγχαίροντες τῷ Ἁγίῳ Μιλητουπόλεως ἐπὶ τῇ προαγωγῇ, εὐχόμεθα νὰ δικαιώσῃ τὰς προσδοκίας τῶν Ἁγιορειτῶν καὶ φανῇ ἀντάξιος τῶν προκατόχων αὐτοῦ. Θὰ φανῇ δὲ ἂν ἔχῃ ὑπ᾽ ὄψιν πάντοτε τοὺς λόγους τοῦ Μεγάλου Ἀποστόλου πρὸς τὸν ἐπίσκοπον Τιμόθεον «τύπος γίνου τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἁγνείᾳ.... ἔπεχε σεαυτῷ» (Α΄ Τιμ. δ.΄ 12-16) καὶ ὡς ἑρμηνεύει τούτους ὁ θεῖος Χρυσόστομος «τὸ ἀρχέτυπον τοῦ βίου αὐτὸς ἔσο, ὥσπερ εἰκὼν προκείμενος».

ΑΘΩΝΙΚΗ ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

Ἡ ἀπότισις τῆς ὀφειλῆς.

Εἰς σημείωμα τοῦ προηγουμένου τεύχους ἀνεγράφη ὅτι ἀποτελεῖ παράλειψιν τῶν ὑμνογράφων τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας τὸ ὅτι δὲν συνέταξαν Ἀκολουθίαν εἰς τὴν τῇ 25ῃ Ἰουλίου ἑορταζομένην Ἁγίαν Ὀλυμπιάδα, τὴν ὑπέροχον κοινωνικὴν ἐργάτιν τοῦ Βυζαντίου καὶ συνεργάτιν τοῦ Χρυσοστόμου καὶ ἐξεφράζετο ἡ εὐχὴ ὁ δόκιμος ὑμνογράφος, τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης νὰ ἀποτίσῃ τὴν ὀφειλὴν ταύτην. Ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς Γεράσιμος ἀναγνοὺς ταῦτα ἔσπευσε νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ καθῆκον του καὶ «ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον» ἔχων ἑτοίμην ἀκολουθίαν ἀνταξίαν τῆς μεγάλης ταύτης ἁγίας, παρέδωκε ταύτην εἰς ἡμᾶς πρὸς δημοσίευσιν, ἣν καὶ θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ ἑπόμενον.

Ἡ εὐγενὴς αὕτη καὶ εὐσεβὴς χειρονομία συγκινεῖ ἡμᾶς καὶ εὐγνωμόνως συγχαίρομεν τῷ συντάκτῃ ὑμνογράφῳ ἀδελφῷ Γερασίμῳ. Ἐλπίζομεν τοῦ Κυρίου συνεργοῦντος νὰ ἐκδοθῇ αὕτη ἐν καιρῷ εἰς ἴδιον τεῦχος, ἵνα εὐχερεστέρα τυγχάνῃ ἡ χρῆσις αὐτῆς ὑπὸ τῶν εὐλαβεστάτων ἐφημερίων κατὰ τὴν μνήμην τῆς Ἁγίας, ἣν δέον αἱ σύγχρονοι Ἑλληνίδες καὶ δὴ αἱ ἀνήκουσαι εἰς Χριστιανικοὺς ὁμίλους νὰ ἔχωσιν ὡς πρότυπον μιμήσεως.

Ἡ Ἀθωνιάς.

Ἐρρίφθη ἡ σκέψις τῆς μεταφορᾶς τῆς Ἀθωνιάδος ἐκ Καρυῶν εἰς ἑτέραν τοῦ Ἁγίου Ὄρους τοποθεσίαν. Ἐὰν οἱ προβαλλόμενοι λόγοι κριθῶσιν ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων ἀποχρῶντες, καὶ πιστεύομεν, φρονοῦμεν ὅτι κατήλληλος θέσις εἶναι τὰ ἐν τῇ παραλίᾳ εὐρύχωρα κτίρια τῆς Ἱ. Μονῆς τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος (Ρωσικοῦ).

Αὕτη ἔχει τὸ προσὸν ὅτι καθιστᾷ τὴν συγκοινωνίαν εὐχερῆ καὶ ὅτι θὰ συντελέσῃ, λόγῳ τοῦ ἠπίου κλίματος τῆς παραλίας, νὰ ἀνακτήσωσιν, οἱ ἐκ τῶν μαθητῶν ἔχοντες ἀσθενικὸν ὀργανισμόν, εὐκόλως τὴν ὑγείαν αὐτῶν. Τὸ δὲ σπουδαιότερον εἶναι ὅτι ἡ μεγάλη αὕτη Ἱ. Μονὴ θὰ ἔχῃ συμπαραστάτην εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν τῆς ἀσκήσεως καὶ συναντιλήπτορα ἐν ταῖς πρὸς Κύριον δεήσεσιν τὰς εὐχὰς ὅλων ὑπὲρ ἀναστάσεως «τῆς Ἁγίας Ρωσίας» τοῦ προπυργίου τούτου τῆς Ὀρθοδοξίας ἐν τῇ Ἀνατολῇ, τῆς ὁποίας ἡ πτῶσις ἐπέφερε τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ χριστιανισμοῦ ἐκ τῆς Μ. Ἀσίας, τὴν παλαίφατον ταύτην Σχολήν.

ΑΘΩΝΙΚΗ ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

ΕΥΧΑΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ

Μὲ ἐλαφρὰν παράφρασιν

«Δέσποτα τῶν ἁπάντων θεέ, ὑπεράγαθε Πάτερ, ὁ πάντοτε ὑπάρχων, ὁ προϋπάρχων παντὸς αἰῶνος καὶ πάντοτε ἔχων τὴν ὕπαρξιν, ὁ μὴ ἔχων ἀρχὴν οὐδὲ τέλος. Ὁ ἀκατανόητος εἰς οὐσίαν, ἀπεριόριστος εἰς μέγεθος καὶ ἀπέραντος εἰς ἀγαθότητα· ἡ πηγαία καὶ ἀνέκφραστος ἄβυσσος τῆς δυνάμεως τῆς σοφίας. Σὲ εὐλογῶ, διότι ἐπρόσεξες τὴν ἀθλιότητά μου μὲ εὐσπλαχνίαν καὶ συμπάθειαν καὶ μὲ ἔσωσες ἀπὸ τὸν πηλὸν καὶ τὸ ἐργαστήριον αὐτοῦ, τοῦ μοχθηροῦ καὶ ματαίου κόσμου καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ πολλῶν καὶ διαφόρων παγίδων τοῦ πονηροῦ ἄρχοντος τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου. Σὲ εὐλογῶ Κύριε, διότι ἐφανέρωσες εἰς ἐμὲ τὰ ἐλέη σου καὶ ἔγινες κατὰ πάντα φιλανθρωπότατος καὶ τροφεὺς καὶ ὁδηγὸς καὶ φύλαξ καὶ βοηθὸς καὶ καταφυγὴ καὶ σωτὴρ καὶ κηδεμὼν τῆς ψυχῆς μου καὶ τοῦ σώματος. Σὲ εὐλογῶ Κύριε, διότι ἐφανέρωσες πολλὴν καὶ ἀπέραντον φιλανθρωπίαν εἰς ἐμὲ τὸν ἀνάξιον, τὸν καθ' ἑκάστην ὑπὸ τῆς ῥαθυμίας μου παραδιδόμενον εἰς τὸν διάβολον καὶ μὲ προφυλάττεις, μὲ σώζεις καὶ μὲ ἁρπάζεις ἀπὸ τὰς παγίδας αὐτοῦ. Σὲ εὐλογῶ Κύριε, διότι μοῦ ἐδώρησες δύναμιν μετανοίας ἐπὶ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ μοῦ ὑπέδειξες χιλιάδας εὐκαιρίας ἐπιστροφῆς ἀπὸ τῆς κακίας μου. Σὲ εὐλογῶ Κύριε, διότι παρ' ὅτι εἶμαι ἀδύνατος, ἐνισχύεις τὴν ἀδυναμίαν μου καὶ δὲν μὲ ἀφίνεις νὰ χάσω καθολοκληρίαν τὸ θάρρος, ἀλλ' ἀμέσως μοῦ δίδεις ἄνωθεν χεῖρα βοηθείας καὶ μὲ σύρεις κοντά σου.

Τὶ νὰ σοῦ ἀνταποδώσω Πανάγαθε Δέσποτα, ἐπὶ ὅλων αὐτῶν τῶν ἀγαθῶν ἅτινα ἔπραξες καὶ πράττεις συνεχῶς εἰς ἐμὲ τὸν ἁματωλόν; Ποίαν εὐχαριστίαν νὰ σοῦ ἀναπέμψω; Ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα ὡς χελιδὼν θὰ φωνάζω καὶ ὡς ἀηδὼν θὰ κραυγάζω καὶ δὲν θὰ παύσω ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου νὰ εὐλογῶ τὸν Ποιητὴν καὶ Εὐεργέτην καὶ Κηδεμόνα μου.

Ἐγὼ Κύριε, δὲν εἶμαι ἄξιος ν' ἀπευθύνωμαι πρὸς σὲ διότι εἶμαι πάρα πολὺ ἁμαρτωλός, ἀλλὰ σὲ εὐχαριστῶ Κύριε, διότι ἐμακροθύμησες εἰς τὰ παραπτώματά μου καὶ μὲ ἄφησες ἀτιμώρητον μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς. Σὲ εὐχαριστῶ Κύριε, διότι δὲν θέλεις τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ἀλλ' ἐργάζεσαι μέχρις ὅτου ἐπιστρέψῃ καὶ ζήσῃ. Ἐγὼ εἶμαι ἄξιος νὰ πάθω πολλὰ καὶ ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τοῦ προσώπου σου Κύριε, ἀλλ' ἡ φιλανθρωπία σου ἐμακροθύμησεν ἐπ' ἐμέ. Σὲ εὐχαριστῶ Κύριε, ἂν καὶ δὲν ἔχω τὴν δύναμιν πρὸς εὐχαριστίαν τῆς ἀνεξικακίας σου. Ἐλέησόν με Κύριε καὶ διόρθωσόν μου τὴν ὁδὸν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ὁδὸν τῆς ζωῆς μου, κατὰ τὸ θέλημά σου, καὶ διεύθυνέ την ὅπως γνωρίζῃ ἡ εὐσπλαχνία σου. Χάριν τοῦ πλήθους τῶν οἰκτιρμῶν σου. τελειοποίησόν με εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν, τῆς ἰδικῆς σου καὶ μόνον θελήσεως καὶ οὕτω λάβε με ἐκ τοῦ ἀθλίου μου τούτου σώματος».

ΑΘΩΝΙΚΗ ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Ἱ. Δισενιαύσιος Σύναξις. Τὴν Δευτέραν τῶν Μυροφόρων συνῆλθεν ἐν Καρυαῖς ἡ Ἱ. Δ. Σ. ἥτις ἠσχολήθη μέ διάφορα ἀσήμαντα οἰκονομικὰ ζητήματα.

Ἔκτακτος Διπλῆ Ἱ. Σύναξις. Μετὰ τὴν Ἱ. Δ. Σ. συνῆλθεν ἡ ἔκτακτος Διπλῆ τοιαύτη μὲ ληφθείσας ἀποφάσεις.

α) Τὸν διορισμὸν ὡς νομικοῦ συμβούλου τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος ἐν Ἀθήναις τοῦ δικηγόρου κ. Δημ. Παπαδημητρίου, ὅστις ἐπὶ διετίαν καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν διετέλεσε Διοικητὴς τοῦ Ἁγ. Ὄρους.

β) Τὴν ἔγκρισιν ἀντικαταστάσεώς δι᾽ ἐξόδων τοῦ Κράτους τοῦ ξυλίνου δωδεκαόρτου τοῦ τέμπλου τοῦ ἱστορικοῦ Ναοῦ τοῦ Πρωτάτου διὰ μαρμαρίνου τοιούτου.

καὶ γ) Τὴν ἐνέργειαν πρὸς ἐπαναφορὰν τοῦ Νόμου 5377 σχετικῶς μὲ τὰς ἁγιορειτικὰς ἀπαιτήσεις τὰς προερχομένας ἐκ τῶν Μετοχίων αὐτῶν.

Ὁ κ. Διοικητὴς εἰς τὰς Ἱ. Μονάς. Κατὰ τὸ διάστημα τῶ ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ νέου ἔτους 1956 ὁ Διοικητὴς τοῦ Ἁγ. Ὄρους κ. Κ. Κωνσταντόπουλος συνοδευόμενσς ὑπὸ τοῦ Σχολάρχου τῆς Ἀθων. Σχολῆς ἀρχιμ. Ναθαναὴλ Λαυριώτου καὶ τῶν Καθηγητῶν ταύτης κ. κ. Γεωργοπούλου Ν. καὶ Δάλλα Χ. ἐπεσκέφθησαν τὰς Ἱ. Μονὰς Μεγ. Λαύρας, Διονυσίου, Ἁγ. Παύλου, Ὁσ. Γρηγορίου καὶ τὴν Νέαν Σκήτην.

Εἰς ἅπαντα τὰ ἱερὰ ταῦτα καθιδρύματα ἔτυχον ἰδιαιτέρας περιποιήσεως, ἐδόθη δὲ ἡ εὐκαιρία εἰς τὸν κ. Διοικητὴν νὰ ἐπικοινωνήσῃ μετὰ τῶν Πατέρων τῶν Μονῶν, πρὸς οὓς ὡμίλησε περὶ τοῦ ὀρθοδόξου μοναχισμοῦ ἀπὸ φιλοσοφικῆς ἀπόψεως θεωρουμένου.

Χειροτονία ἐπισκόπου. Ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἐν τῷ ζωηρῷ Αὐτῆς ἐνδιαφέροντι πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἱεραρχικῶν ἀναγκῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἀνύψωσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀθωνιάδος Σχολῆς καὶ κυρίως τῆς πνευματικῆς ζωῆς τοῦ τόπου, προέβη εἰς τὴν προαγωγὴν τοῦ ἀρχιμ. Ναθαναὴλ ἀδελφοῦ τῆς Ἱ. Μονῆς τῆς Μ. Λαύρας καὶ Σχολάρχου τῆς Ἀθωνιάδος εἰς ἐπίσκοπον ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦ Μιλητουπόλεως.

Συγχρόνως διὰ τηλεγραφήματος εἰδοποιήθη ἡ Ἱερὰ Κοινότης ὅτι Πατριαρχικὴ Ἐξαρχεία ἐκ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Δέρκων, Ἴμβρου καὶ Τενέδου καὶ Μαρωνείας Ἰακώβου, Μελίτωνος καὶ Τιμοθέου ἔρχεται ἵνα τελέσῃ τὴν χειροτονίαν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ρωσικῆς Ἱ. Σκήτης τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου (Σεράγιον) λόγῳ τῶν ἀναστηλωτικῶν ἐργασιῶν, ἐν τῷ Πρωτάτῳ.

Ἡ ὑποδοχὴ τῆς Π. Ε. ἐγένετο μὲ ἐξαιρετικὴν βυζαντινὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων ἐτελέσθη ἡ χειροτονία εἰς τὴν ὁποίαν παρέστησαν οἱ τακτικοὶ καὶ ἔκτακτοι ἀντιπρόσωποι τῶν Ἱ. Μονῶν, αἱ ἀρχαὶ τοῦ Ἁγ. Ὄρους καὶ πλῆθος μοναχῶν καὶ λαϊκῶν τῶν ἐργαζομένων ἐν Ἁγ. Ὄρει καὶ ἄλλων ἐπὶ τούτῳ προσελθόντων ἐνταῦθα.

Ἱεραποστολαί. Προσκλήσει τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίου Ἀθηναγόρου, ἀπεσιάλη εἰς Κωνσταντινούπολιν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος κατὰ τὴν περίοδον τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγίου Διονυσίου ἀρχιμ. Γαβριὴλ πρὸς ἐξομολόγησιν τῶν χριστιανῶν.

Καθ᾽ ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει διαμονῆς του διετέλεσε φιλοξενούμενος τοῦ Πατριαρχείου.

— Κατὰ τὸ αὐτὸ διάστημα προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου Κατερίνης καὶ ὁ ἡμέτερος Καθηγούμενος ἀρχιμ. Σεραφεὶμ

ΑΘΩΝΙΚΗ ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

πρὸς ἐξομολόγησιν τῶν μαθητῶν αὐτοῦ. Κατὰ τὴν ἐκεῖ παραμονήν του ὡμίλησε πρὸς τοὺς μαθητὰς καὶ περὶ τῆς σημασίας τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

— Ὁμοίως ἐπετράπη εἰς τὸν ἴδιον δι' ἐγγράφου τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμονος ὅπως κατὰ τὰς ἑκάστοτε μεταβάσεις του εἰς Θεσσαλονίκην λειτουργῇ ἐλευθέρως εἰς τοὺς ἱεροὺς αὐτῆς ναούς, νὰ κηρύσσῃ τὸν θ. λόγον καὶ νὰ ἐξομολογῇ τοὺς χριστιανούς.

Οὕτω τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ναὸν τῶν φυλακῶν καὶ ἐξωμολόγησε τοὺς κρατουμένους πρὸς τούς ὁποίους ὡμίλησε περὶ μετανοίας.

Διάλεξις ἐν Γερμανίᾳ περὶ Ἁγίου Ὄρους. Ἐγκρίσει τοῦ ἐν Βόννῃ Γερμανίας Ἕλληνος πρεσβευτοῦ ἐγένετο τὸν παρελθόντα Φεβρουάριον καὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ πανεπιστημίου διάλεξις τοῦ κ. Κόρτ Ντρόστ Γερμανοῦ Καθηγητοῦ μετὰ προβολῆς 140 ἐγχρώμων φωτογραφιῶν περὶ Ἁγ. Ὄρους.

Ἅπασα ἡ αἴθουσα τοῦ πανεπιστημίου ἐπληρώθη. Μεταξὺ τῶν προσελθόντων ἦσαν ὁ Πρύτανις τοῦ πανεπιστημίου μετὰ πολλῶν Καθηγητῶν, ἀντιπρόσωποι τῆς Κυβερνήσεως τῆς Βόννης, τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν καὶ ἄλλων Ὑπουργείων τῆς Δυτ. Γερμανίας, πολλοὶ καθολικοὶ κληρικοί, ἀρκετοὶ σπουδασταὶ μοναχοὶ καὶ φοιτηταί.

Οἱ ἀκροαταὶ μετὰ μεγίστου ἐνδιαφέροντος καὶ εὐλαβείας, ἥτις χαρακτηρίζει τοὺς Γερμανοὺς διὰ πᾶν τὸ Ἁγιορειτικόν, παρηκολούθησαν τὴν διάλεξιν τοῦ κ. Ντρόστ, θαυμάσαντες τὰς φυσικὰς καλλονάς, τὴν ἐξαιρετικὴν φυτείαν, τὰ παράλια τοῦ Ἁγ. Ὄρους, τὰς Ἱ. αὐτοῦ Μονὰς καὶ πρὸ παντὸς τοὺς ἐν αὐταῖς ἱστορικοὺς θησαυρούς.

Τὸ ἐν Μόσχᾳ «Γρέτζη Μοναστήρ». Πληροφορούμεθα εὐχαρίστως ὅτι ἡ Σοβιετικὴ Κυβέρνησις ὑπὸ τὴν νέαν αὐτῆς κατεύθυνσιν, ἐξεδήλωσε τὴν πρόθεσιν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ἰβήρων τὸ ἐν Μόσχᾳ Μονύδριον αὐτῆς, ἐπ' ἀνταλλαγῇ με τὸ ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτῆς ἄλλοτε Ρωσικὸν κελλίον Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἵνα ἐν αὐτῷ ἐγκατασταθῶσιν Ρῶσοι μοναχοὶ ἐκ Ρωσίας.

Τὸ ζήτημα τοῦτο εὑρισκόμενον ὑπὸ συζήτησιν ἐν τῇ Ἱ. Μ. τῶν Ἰβήρων, μόνης ἁρμοδίου, πιστεύομεν νὰ καταλήξῃ εἰς εὐχάριστον ἀποτέλεσμα, διότι τὸ ἀνωτέρω Μονύδριον εἶναι ζωτικὸν διὰ τὴν Μονὴν τῶν Ἰβήρων καὶ ὑπῆρξε τὸ μεγαλύτερον πνευματικὸν κέντρον ἐν Ρωσίᾳ τῶν ἐκεῖ ὁμογενῶν μας, συντελέσαν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Τὰ ἐν Ρουμανίᾳ Ἁγιορειτικὰ κτήματα. Ἡ Ἱερὰ Κοινότης διεβίβασεν εἰς τὴν Διοίκησιν Ἁγίου Ὄρους τὰ αἰτηθέντα στοιχεῖα ἐπὶ τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ Ἁγίου Ὄρους διὰ τὰ ἐν Ρουμανίᾳ μεγάλα κτήματα αὐτοῦ.

Ἐπ' αὐτοῦ ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Μονή, ἐνδιαφερομένη μεγάλως καὶ ὑποκινήσασα τὸ ζήτημα ἐξ ἀρχῆς, ἀπετάνθη καὶ πρὸς τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην τῆς Ρουμανίας Κύριον Ἰουστινιανόν, μὲ τὴν παράκλησιν ὅπως μεσολαβήσῃ παρὰ τῇ Ρουμανικῇ Κυβερνήσει διὰ τὴν ρύθμισιν τοῦ ζητήματος αὐτοῦ.

Ραδιόφωνα ἐν Ἁγίῳ Ὄρει. Γενομένης συζητήσεως ἐν τῇ Ἱ. Κοινότητι, κατόπιν τῆς ἡμετέρας προτάσεως, περὶ καταργήσεως τῶν ραδιοφώνων, αἱ περισσότεραι Ἱεραὶ Μοναὶ ἀπεφάνθησαν ὑπὲρ τῆς καταργήσεως. Αἱ ὑπόλοιποι καθυστεροῦν τὰς ἀπαντήσεις των.

Ἐκ παραλλήλου καὶ ὁ Διοικητὴς τοῦ Ἁγ. Ὄρους κ. Κ. Κωνσταντόπουλος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐκοινοποιήθη τὸ ἡμέτερον ἔγγραφον, ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν καὶ συνέστησε τὴν κατάργησιν αὐτῶν. Ὀφείλομεν δὲ νὰ σημειώσωμεν ὅτι ὁ ἐξαίρετος αὐτὸς ἐκπρόσωπος τοῦ Κράτους ἀπέφυγε μέχρι σήμερον νὰ χρησιμοποιήσῃ ραδιόφωνον ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸν Ἱερὸν ἡμῶν τόπον.

ΑΘΩΝΙΚΗ
ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

ΔΩΡΕΑΙ. Προσέφεραν πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ παρόντος δωρεὰν κυκλοφοροῦντος περιοδικοῦ ἡμῶν ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Ἐδέσσης κ. Διονύσιος δρχ. 50, αἱ Ἱ. Μοναὶ Χελανδαρίου Ἁγ. Ὄρους καὶ Ἁγ. Αἰκατερίνης Αἰγίνης ἀνὰ 100 δρχ. καὶ οἱ κ. κ. Χαρίλ. Παπαναργύρου συν)ρχης ἐ. ἀ. 50, Νικ. Ἀντωνόπουλος ὑπάλ. Ἀγρ. Τραπ. Ἀταλάντη 50, Ἰ. Κουσουλὸς πρωτοδίκης Λάρισα 100, Στ. Γιαννήρης ταξ)ρχος ἐ. ἀ. Ἀθῆναι 50, Γ. Γιαννακόπουλος ἀντεισαγ Ἐφετῶν Ἀθῆναι 50, ἀρχιμ. Στέφανος Κωττάκης Βενετία 50, 4 ἀνώνυμοι μαθηταὶ τῆς Ἀθωνιάδος 140, Σπ. Παπαζαφείρης ἀντ)ρχης Χωρ)κῆς Καρπενήσιον 30, Ἀμφιλ. Εὐγενίδης φαρμακ. Θεσσαλονίκη 100, Ν. Μπεκὲς καθηγητὴς Νιγρίτα 50, Πόπη Γιαλούρη ὑπάλ. ΟΤΕ Ἀθῆναι 50, Ι. Ζωνουδάκης χωρ)λαξ Τμήμ. Πεντέλης 50, Στ. Παπαστυλιανοῦ χημικὸς Κομοτινὴ 40, προηγ. Χρύσανθος Ἰβηρήτης 50, Γ. Φετιγχανόπουλος Ἀθῆναι 20, Ἀλ. Σακκαλάκης ὑπάλ. Ἐθν. Τραπέζης Βόλος 15, Ἠλ. Σωτηρόπουλος Θεσ)νίκη 30, Ζαχ. Βλαχόπουλος ξυλέμπορος Θεσ)νίκη 50, Μιχ. Κεσίσογλου ξυλέμπορος Θεσ)νίκη 100, Στάχυς Κατουνακιώτης 20, ἀρχιμ. Κύριλλος Ζαχόπουλος Ἀθῆναι 20, Γέρ. Χαράλαμπος Τρυγωνᾶς Καρυαὶ 10, Κικὴ Λασκαράτου Ἀργοστόλιον 150, ἱερομ. Ἡσύχιος Λακκιώτης 100, ἱερομ. Εὐθύμιος κελλίον Ἐσταυρωμένος 20, Δανιὴλ Καυσοκαλυβίτης 15, Θωμ. Μακρῆς Γλῶσσα Σκοπέλου 50, Κ. Σίγγελης Ν. Ἀφησιὰ 200, Μιχ. Στασινόπουλος ξυλέμπορος Ἀθῆναι 200, Κα Καλλίστη Β. Τσιμένη Θεσ)νίκη 50, Κοραλία Βαλλιάνου Κεραμειὲς Κεφαλληνίας 100 καὶ Χρ. Μπλὲς ἐξ Ἱερισσοῦ δρχ. 300.

Πρὸς ἅπαντας ἐκφράζομεν τὰς εὐχαριστίας τῆς Ἱ. ἡμῶν Μονῆς.

ΕΠΙΣΚΕΠΤΑΙ. Τὴν Ἱ. ἡμῶν Μονὴν ἐπεσκέφθησαν μεταξὺ τῶν πολλῶν ἄλλων οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολῖται Δέρκων καὶ Ἴμβρου κ. κ. Ἰάκωβος καὶ Μελίτων καὶ οἱ κ. κ. And. Denant & J. R. Pohring Ἐλβετοὶ σπουδασταί, vussman U. & K. Klaus Γερμανοὶ σπουδ., Σ. Γιαννακόπουλος ἰδ. ὑπάλ. Π. Ἀσημιάδης δικηγόρος, Δ. Βαΐνᾶς δημ. ὑπάλ. Γ. Μαργαρόπουλος δικηγόρος, Χ. Παπαδόπουλος ἰδ. ὑπάλ. Χ. Κύρος βιοτέχνης, Σ. Μανδούνιας ὑπάλ. Τραπέζ, Ν. Πέτσιος ἔμπορος, Ν. Ἀναγνωστίδης καθηγ. Πανεπιστ. Ἀλ. Χατζηδήμου ἰατρός, Ἀμφιλ. Εὐγενίδης φαρμακ., Σ. Σταυρίδης ἔμπορος, Ἀθ. Δανιὴλ ἰδ. ὑπάλ. ἐκ Θεσσαλονίκης, Ν. Μπεκὲς καθ. ἐκ Νιγρίτης, Ἰ. Νούσια Τραπεζ. ὑπάλ. Θ. Κακούσης ἀνθ)γὸς ἐξ. Ἀθηνῶν, Ἀθ. Τριανταφυλλίδης δημ)λος ἐκ Μοναστηρίου, Γ. Τερζῆς καθηγ ἐκ Θεσ)νίκης P. Baudi Ἐλβετὸς σπουδ. J. Shleg Γερμανὸς χημικός, Μ. Καραγιαννάκης διευθυντὴς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου Βόλου μετὰ 45 μαθητῶν τοῦ φροντιστηρίου, S. Waller & M. Gingler Γερμανοὶ Σιδ)κοὶ ὑπάλ. R. Thomson Ἄγγλος σπουδαστὴς τῆς Σχολῆς Χάλκης, Piournd W. P. Ἄγγλος ἱερεύς, Ἀνδρ. Δρακονταειδὴς ἱερ. ἐκ Κεφαλληνίας, Ἀν Μαυρίδης ἐκ Θεσ)νίκης, Μ. Μιχαηλίδης ἐξ Ἀθηνῶν, Th. Kohler Ἐλβετὸς σπουδ. H. Lenarts Βέλγος σπουδ., Werner De Meroae πρίγκιψ σύμβουλος τῆς ἐν Καναδᾷ Βελγικῆς Πρεσβείας, J. Carl Ὀλλανδὸς σπουδ., P. Augieras Γάλλος καθηγ. Γεωγραφικῆς, Νικ. Μάρος ἰδ. ὑπάλ. ἐξ Ἀθηνῶν, Στέφανος Κωνσταντάτος ἐκ Μαρκοπούλου Κεφαλληνίας, ὁμὰς τῆς Χριστιανικῆς Φοιτητιτῆς Ἑνώσεως, Γ. Χήρας καθηγητής, Μ. Μαρκόπουλος δημ)λος κ. ἄ.

ΑΘΩΝΙΚΗ ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

ΑΝΩ : Οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολῖται Ἴμβρου καὶ Τενέδου κ. Μελίτων Δέρκων κ. Ἰάκωβος Ἐπίσκοπος Μιλητουπόλεως κ. Ναθαναὴλ καὶ Μητροπολίτης Μαρωνείας κ. Τιμόθεος, ἐξερχόμενοι μετὰ τῶν Καθηγουμένων καὶ ἀντιπροσώπων τῶν Ἱ. Μονῶν κ. ἄ. ἐκ τοῦ μεγάλου ναοῦ τῆς Ρωσικῆς Ἱ. Σκήτης τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου μετὰ τὴν χειροτονίαν τοῦ Ἐπισκόπου Μιλητουπόλεως.

ΚΑΤΩ: Ἀδελφοὶ τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγίου Παύλου κατερχόμενοι τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν παραλίαν πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ ἱ. λειψάνου τοῦ Ὁσιομάρτυρος Παχωμίου κατὰ τὴν ἐκ τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου τῆς Πάτμου μετακομιδὴν αὐτοῦ.

ΑΘΩΝΙΚΗ ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ